

ANUL MMXVI · NR. 37

VÂNĂTORUL ȘI PESCARUL ROMÂN IANUARIE

**Gârlite mari
la vreme de Gerar**

▶▶ 6

**O ciurdă
dintr-un foc**

▶▶ 16

**Combinata...
estică**

▶▶ 32

**Clenii de la
structuri**

▶▶ 36

www.agvps.ro

FONDATĂ ÎN ANUL 1919
REVISTA NAȚIONALĂ DE
VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT SPORTIV

REDACȚIA

Președinte executiv
Dr. Ing. Neculai Șelaru
Redactor-șef
arh. Mugurel Ionescu
Redactor corespondent
prof. Bianca Ioriatti
Art Director
Aurel Neagu

Layout/Design
CREA
Difuzare

Ing. Mariana Cristache

CONSILIUL ȘTIINȚIFIC

Acad. Dr. Dan Munteanu
Acad. Dr. Atilla Kelemen
Dr. Ing. Nicolae Goicea
Dr. Ing. Vladimir Talpeș

Redacția și administrația

București - Calea Moșilor nr. 128,
Sector 2, Cod 020882
Tel: 021-313.33.63
E-mail: revistavpr@yahoo.com
www.agvps.ro
ISSN 1582 - 9650

Manuscrisele destinate tipăririi vor fi de preferință în format digital. Publicate sau nu, ele nu se înapoiază colaboratorilor. Articolele publicate nu angajează decât responsabilitatea autorilor lor și nu reflectă în mod necesar opinia redacției. Reproducerea oricărui material fără acordul redacției este interzisă.

CUPRINS

VÂNĂTOARE

3 EDITORIAL

Forumul A.G.V.P.S

4 PE ȚEAVA PUȘȚII

Unde este lege, mai este și tocmeală?

6 ETOLOGIE

Tehnici, comportament și adaptări defensive în lumea animală (II)

8 DE SEZON

Gârlițe mari la vreme de Gerar

9 GASTRONOMIE VÂNĂTOAREASCĂ

Gârliță la cuptor, cu lămâie și legume

10 ATITUDINE

Despre posibile repercusiuni ale oieriei/ciobaniadei

11 FACE

Este lupul amenințat în Franța, din cauza vânătorii?

12 DIN TEREN

La mistreți

14 ARME

Maral – noua carabină cu repetiție

15 COMPETIȚII

Copoiada

16 DIN TEREN

O ciurdă dintr-un foc

18 LA ZI

Vânătoarea la vulpi, trecut și prezent

19 TROFEU

Povestea porcului... mistreț

20 ADVERTORIAL

Brno Combo

22 ACTUALITATE

Despre turbare

24 CHINOLOGIE

Zgarda electronică

25 PLANTE TĂMĂDUITOARE

Cerențelul

26 DIN TEREN

A treia săltare a cocoșului

PESCUIT

28 TROFEU

Somnul de la Șona

29 PESCUIT STAȚIONAR

Pescuit în ape reci

30 PESCUIT LA RĂPITOR

Tehnici eficiente de sezon – dropshot-ul (I)

32 PESCUIT COMBINAT

Combinata... estică

33 GASTRONOMIE PESCĂREASCĂ

Platou de avat - pané

34 DE SEZON

Meșteșugurile copcii

36 SPINNING

Cicade și năluci soft pentru bibani

38 MUSCĂRIT

Clenii de la structuri

40 Noutăți de prin magazine

41 MICA PUBLICITATE

Solunare - Rebus – Mica publicitate

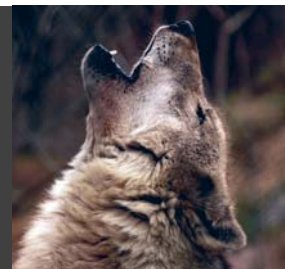
Membrii Consiliului A.G.V.P.S. din România și județele pe care le reprezintă

Președinte: Mugur Constantin Isărescu; **Președinte executiv:** Neculai Șelaru;
Vicepreședinți: Florin Iordache (Olt, Dolj), Atilla Kelemen (Bistrița, Harghita, Mureș),
Teodor Bentu (Giurgiu, Asociații de pescari sportivi); **Membri:** Ion Antonescu (Vâlcea, Sibiu),
Dorin Calciu (Alba, Arad, Hunedoara), Adrian Duță (Gorj, Mehedinți), Filip Georgescu (Argeș,
Teleorman), Teodor Giurgiu (Bihor, Satu Mare), Nicolae Goicea (Botoșani, Neamț, Suceava),
Gheorghe Iaciu (Ilfov), Valentin Jerca (Călărași, Constanța), Cornel Lera (Timiș, Caraș-
Severin), Eusebiu Martiniuc (Galați, Vrancea), Paul Niculescu (București), Dragoș Onciulencu
(Tulcea), Laurențiu Radu (Brăila, Ialomița), Horia Scubli (Cluj, Maramureș, Sălaj), Florică
Stan (Buzău, Dâmbovița, Prahova), Gabriel Surdu (Bacău, Iași, Vaslui).

ianuarie

Editorial	3
Pe țeava puștii	6
Comportament defensiv (II)	6
Gârlițe mari la vreme de Gerar	8
La mistreți	12
Despre turbare	22

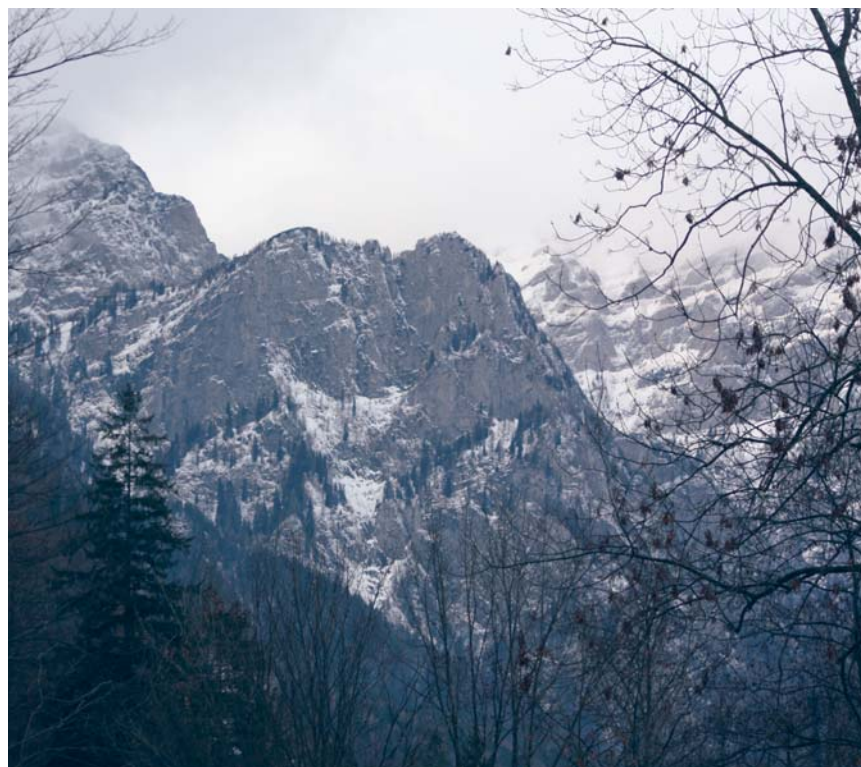
VÂNĂTOARE

Forumul A.G.V.P.S.

Text și fotografie NECULAI ȘELARU

Forumul nostru s-a dorit a fi un forum serios, pe care să fie purtate discuții responsabile, între oameni documentați sau dornici de instruire. Un forum prin care să fie clarificate lucrurile confuze din domeniu, să fie făcute propuneri constructive în interes comun, să fie informați corect vânătorii și pescarii sportivi etc. Nicidecum un forum pe care să se poarte discuții confuze sau, și mai rău, să fie dezinformați deliberat ori incitați, membrii asociațiilor afiliate, de obicei la ore târzii din noapte și eventual după unul sau mai multe pahare „de bună dispoziție”. Nici un forum pe care să fie plătite polițe, să fie semnată discordie, să fie vehiculate critici nemeritate ș.a.m.d. Deci forumul nostru s-a dorit a fi altceva decât forumurile existente, un forum care să unească oameni cu preocupări comune, nicidecum să-i dezbine.

Această dorință a noastră pare să nu fi fost foarte corect înțeleasă de toți membrii forumului și de toți moderatorii și nici de reprezentanții aleși ai asociațiilor afiliate, care, fiind printre cei mai bine documentați în domeniile noastre de activitate, evită să i-a parte la dezbatere. Poate din comoditate, dar poate că și din reținerea de a nu coborâ nivelul dezbaterilor sub pretențiile lor. Forumul nostru a fost năpădit, imediat

după deschidere, de mulți membri din afara organizațiilor afiliate – membri ai unor asociații neafiliate, foști membri ai asociațiilor afiliate și neafiliate, rămași independenți și de doritori de a intra în tagmă – fiindcă tuturor le-a fost deschisă calea dialogului pe acesta, tocmai în ideea readucerii lor în interiorul unei societăți organizate, în care ar putea să-și exprime argumentat susținerile și unde acestea ar putea fi auzite (de cine trebuie) și luate în seamă.

Din păcate, evoluția dorită a forumului întârzie, iar dacă acesta nu se va putea ridica la nivelul dorit, se va trage, cu certitudine, concluzia inutilității sau contra-productivității lui. Sper sincer, ca susținător al dialogului deschis pe acesta, să nu se întâmple așa, și apreciez că, în cea mai mare măsură, perenitatea forumului depinde doar de clarviziunea moderatorilor și de calitatea membrilor.

În ceea ce mă privește, voi încerca, în limita timpului de care dispun, să lămuresc în continuare, pe cât am să pot, problemele puse în discuție, dar numai pe cele ce merită cu adevărat atenție și clarificări.

Nu pot încheia mai înainte de a repeta, pentru luare aminte, întrebarea unei personalități a FACE, Yves Lecoq, adresată în anul 2006 – premergător înlocuirii unei legi bune (L. 103/1996) cu una proastă (L. 407/2006), din interese străine bunului mers al activității cinegetice – nouă, românilor, aflați în plină dezbateră a necesității schimbării legii: „De ce încercați să schimbați ceva care s-a demonstrat că funcționează foarte bine? Dacă ați avea un ceas care merge perfect, v-ați duce cu el la ceasornicar pentru al repara?”

Vă rog, deci, să cugetați, cu toată responsabilitatea, la conținutul și spiritul postărilor dvs. pe forumul AGVPS, care s-a dorit a fi deschis, în primul rând, vânătorilor și pescarilor sportivi din România, în interesul comun al unui dialog deschis, documentat eficient și instructiv. **NPR**

Unde este lege, mai este și tocmeală?

ELIADE BĂLAN

Ciobanilor nu le mai convine legea vânătorii în forma actuală. Nu vor reglementări care să le limiteze activitatea prin întrezicerea pășunatului de iarnă și prin stabilirea precisă a numărului de câini de la stână. Au convingerea că există piedici puse în calea dezvoltării oieritului și că, undeva, cineva, vrea cu tot dinadinsul să le strice afacerile prin obligativități „lipsite de sens și de logică”!

Nu urmăresc să arunc pe piață informații fără conținut rațional. Dar nici nu vreau să stau pasiv și să fiu de acord cu argumentele unora care se dau ciobani autentici, în realitate afaceriști care nu au călcat niciodată pe la o stână. Este un adevăr faptul că oieritul a devenit o mare afacere. O demonstrează dublarea numărului de oi în doar șase ani. Conform

unor statistici, în România existau, în 2013, peste 9,1 milioane de ovine, adică de două ori mai multe față de anul 2007. Creșterea relevă, printre altele, atât condițiile de mediu prielnice, facilitățile oferite de stat, cât și cadrul juridic pentru desfășurarea unei asemenea activități economice cu tradiție. Odată cu înmulțirea efectivelor de ovine, a crescut proporțional și

numărul câinilor de la stâni. Nimeni nu poate să spună, cu exactitate, câți câini au păstorii din toată țara. Numărul lor nu este cuantificabil. Prin urmare, mai mulți cobani, mai multe ovine, mai mulți câini, transhumanță fără granițe.

Toată lumea, de la vlădică la opincă, este de acord că oieritul pune pe masa românilor de-ale gurii. Pentru asta, toată aprecierea convenită crescătorilor de animale. Efortul păstorilor, de multe ori fără pauză, poate fi judecat numai în termen de rezonabilitate. Cu condiția ca legea să fie respectată de toți și oriunde. Nu perspectiva, ci imediatul, urmărește legiuitorul. Ciobanii au ieșit în stradă amendând legea vânătorii din perspectiva unui interes particular. Pe ei nu îi interesează decât stâna, ca fiind un univers mărginit în timp și spațiu, de care nimeni nu are voie să se atingă. Legea vânătorii, contestată în stradă, nu reprezintă o părere, o toană a unora în măsură să-i împiedice pe ciobani să mai crească oi, ci un sprijin real pentru apărarea faunei cinegetice. Vrei, nu vrei, că ești proprietar de turmă sau cioban angajat, ești partenerul mediului înconjurător. În cazul în care ai responsabilitate civică.

Respectarea legii nu este o chestiune facultativă. Nu poți să ai 20 de câini la o stână cu o turmă având un efectiv de 350 de capete, doar

”Actuala legea a vânătorii impune ciobanilor un câine în zonele de șes, doi în zonele de deal, și cel mult trei în zonele de munte, dar pentru însoțit turmele la pășune pe timpul zilei și liberi noaptea, pentru paza stânei. Prea puțini, reclamă ciobanii. Vor număr nelimitat. Autoritățile par să cedeze și au promis să revizuiască aceste prevederi.

pentru că aceasta este opțiunea ta personală. Poți să cobori la vale și să protestezi, nimeni nu te oprește, dar un minim de rezonabilitate nu ar strica atunci când ataci regula privind ocrotirea culturilor care aparțin proprietarilor de terenuri.

Transhumanța este un fenomen care, în lipsa unor reglementări clare, produce daune. Legea vânătorii subliniază un calendar stabilit prin alte legi specifice (zootehniei și pașiștilor), prin care se interzice pășunatul într-un interval de timp, pentru a proteja solul și flora spontană, în interesul proprietarilor de pământ și animale. Ciobanii însă nu sunt de acord. Vor libertate de mișcare. Tipă că legea nu este în regulă, că perioada cu interdicții este mare, că le vor muri animalele de foame dacă iarna nu le pășunează, mai ales în transhumanță. Este transhumanța o soluție sănătoasă? Da,... răspund păstorii. Nu,... susțin veterinarii și proprietarii culturilor agricole.

Problemele apărute sunt multiple. Agricultorii reclamă prăpădul lăsat în urmă de turme în timpul sezonului rece. Fermierii se plâng că nimeni nu-i despăgubește pentru pierderea culturilor de toamnă. La rândul lor, veterinarii consideră că pășunatul, iarna, nu reprezintă o soluție economică și sănătoasă pentru hrănirea animalelor.

Iarba înghețată nu conține substanțe nutritive. Pășunatul la câmpie, pe timpul friguros, este contraindicat, având în vedere faptul că animalele sunt gestante, iar fătul are nevoie de substanțe nutritive și vitamine din abundență. Există o mare deosebire între mieii din saivane și cei aflați pe câmpurile înghețate, consideră veterinarii. Mortalitatea este reală. Poate că perioada prevăzută în lege, privind interdicția pășunatului, ca transpunere a prevederilor Regulamentului U.E. nr. 1307/2013, este cam lungă, însă fondul problemei rămâne neschimbat.

Pe nepusă masă, majoritatea ciobanilor „responsabili” au cerut ca numărul de câini de stână să fie mai

mare. Numărul de câini impus prin lege era și în regimul trecut – un câine la 100 de oi, dar nu mai mult de 5 la turmă. Actuala legea a vânătorii impune ciobanilor un câine în zonele de șes, doi în zonele de deal, și cel mult trei în zonele de munte, dar pentru însoțit turmele la pășune pe timpul zilei și liberi noaptea, pentru paza stânei. Prea puțini, reclamă ciobanii. Vor număr nelimitat. Autoritățile par să cedeze și au promis să revizuiască aceste prevederi. Nici vânătorii nu se opun, dar susțin necesitatea limitării numărului de câini și cer ca aceștia să fie ciobănești, de pază sau întorsii oile. Deocamdată, se poartă discuții și se fac calcule. Întrebarea este dacă, într-adevăr, contează doar numărul de câini pentru siguranța unei turme, cum susțin vehement protestatarii în cojoc de oaie. Categorie, nu. Problema nu este numărul lor, ci faptul că aceștia sunt de diverse rase, inclusiv meșiși de ogari și prost hrăniți în foarte multe cazuri. Câinii de stână își completează hrana din ce vânează. Nu cad pradă animalele adulte, sănătoase, ci puii lor. Aici este neazul. Consecințele pentru evoluția fondului cinegetic sunt dezastuase. Ciobanii știu de ce sunt în stare „apărătorii” turmelor, dar evită să recunoască.

Există oare soluție viabilă pentru a împiedica prăpădul în rândul puilor de animale sălbatice, dincolo de criteriul numărului de câini? Da, este vorba de rasele de câini ciobănești și de dresajul aplicat sistematic acestor câini pentru ignorarea vânatului. Acest lucru se impune făcut de ciobani. Însă este nevoie ca și ciobanii să aibă un nivel de educație corespunzător, în așa fel încât să devină apărători conștiințosi și responsabili ai fondului cinegetic. Este un element de care contestatarii legii vânătorii nu doresc să vorbească. Despre nevoia ca păstorii să aibă un minim de responsabilitate civică, este mult de discutat. **NPR**

CE VÂNĂM ÎN IANUARIE

MAMIFERE: bizam, căprior (femelă), cerb comun (femelă și vițel), cerb lopătar (femelă și vițel), câine enot, dihor comun, hermelină, iepure-de-

câmp, iepure-de-uzuină, jder, mistreț, nevăstuică, șacal, viezure, vulpe.

PĂSĂRI: becațină comună, becațină mică, cioară griuă, cioară griuă sudică, cioară-de-semănătură, cocoșar, coțofană, fazan, gaiță, găinușă-de-baltă, găscă-de-vară, gârliță mare, graur, guguștiuc, lișiță, porumbel-de-scorbură, porumbel gulerat, rață mare, rață mică, rață fluierătoare, rață-cu-cap-castaniu, rață moțată, rață pestriță, rață sunătoare, rață lingurar, rață sulițar, rață cârâitoare, rață-cu-cap-negru, sitar-de-pădure, stâncuță, sturz-de-uâsc, sturz cântător, sturzul-viilor, turturică. **NPR**

Foto: NECULAI ȘELARU

Tehnici, comportament și adaptări defensive în lumea animală (II)

Dr. GEORGE CRISTIAN GEORGESCU, Dr. ing. MITICĂ GEORGESCU

În viața tuturor componentelor regnului animal, fie că ne referim, rezumativ, doar la păsările și mamiferele sălbatice de interes vânătorec, se desfășoară o necontenită luptă pentru supraviețuire, în care individul sau, după caz, grupul de indivizi, se folosesc de dotările de apărare formate și perfecționate în permanentul proces al evoluției. Aceste mijloace defensive se prezintă într-o extrem de diversificată gamă de forme de manifestare, astfel că, în ideea rândurilor de față, vom încerca o prezentare explicată a acestora, într-o ordine aleatorie.

Ne vom referi aici la câteva specii care posedă instinctul gregar, de asociere în grup, chiar dacă pentru unele doar sezonier: căpriorul, lopătarul, cerbul și capra neagră. Și pentru că am amintit de capra neagră, trebuie să revenim, în câteva cuvinte, la comportamentul defensiv individual, menționând un element de tehnică defensivă caracteristic acestei specii, în utilizarea căruia animalul este favorizat de robustețea sa fizică, de adaptarea perfectă la condițiile orografice ale mediului alpin, pe care le folosește, în ultimă instanță, în situația când se simte urmărit îndeaproape. Este vorba despre situația denumită de vânători „încuierea caprei

negre”, adică refugiarea rapidă, periculoasă, dar eficientă, pe o fâșie, adesea de lățimea doar a unei palme, pe

” Este vorba despre situația denumită de vânători „încuierea caprei negre”, adică refugiarea rapidă, periculoasă, dar eficientă, pe o fâșie, adesea de lățimea doar a unei palme, pe vre-un perete stâncos vertical, înierbat sau nu, cunoscut sub denumirea de „brână”, unde animalul se simte în deplină siguranță.

vre-un perete stâncos vertical, înierbat sau nu, cunoscut sub denumirea de „brână”, unde animalul se simte în deplină siguranță.

Comportament defensiv colectiv

Revenind la comportamentul defensiv colectiv, apreciem că însuși acest mod de viață reprezintă o adaptare defensivă pentru supraviețuire, însumând mult mai multe șanse de a fi descoperite potențialele pericole reprezentate de prădători. Astfel, la depistarea prădătorilor, participă într-un fel sau altul mult mai multe simțuri olfactive, auditive și vizuale, toate acestea făcând parte din arsenalul de apărare al fiecărei specii. Se apreciază

că această veghe alternativă în grup – alternativă deoarece nu se desfășoară simultan la toți membrii grupului – este deosebit de utilă speciilor asociate în grupuri, care petrec o parte din timp în spații deschise.

Aceste grupuri pot avea unul sau câteva exemplare care să joace un rol de santinelă și, în această privință se dă mereu exemplul caprei negre. Dar acest fapt nu înseamnă că ceilalți componenți ai grupului pot să rămână într-o stare de indiferență față de tot ce se întâmplă în jur. Este știut că, în timpul boncănitului, cerbii adulți, bântuiți de intense activități hormonale, pe lângă faptul că nu se hrănesc, suferă o atenuare senzorială, devenind mai vulnerabili. Dar ciutele, sau cel puțin una, rămân în veghe permanentă, chiar dacă nu cum s-ar crede, imobile ca niște statui, dar oricând capabile să dea semnalul existenței unei amenințări, fie depistate vizual, fie adus olfactiv sau auditiv chiar și de o ușoară briză. Iar când animalul, care a sezizat primejdia, a mai emis și un semnal sonor de alarmă și s-a pus brusc în mișcare, este urmat imediat de întreg grupul.

În cazul cervidelor enumerate, s-a constatat faptul că, rolul principal în avertizarea grupului, privind potențialele pericole, revine femelelor, de regulă – dacă nu exclusiv – celor mai în vârstă, ceea ce presupune și o mai bogată experiență. Chiar și acest detaliu, în fapt extrem de important, este un câștig pentru specie, dobândit în urma îndelungatului proces evolutiv. Se poate afirma cu certitudine că, fără această funcționalitate colectivă, specia ar fi suferit o involuție or, tocmai procesul de evoluție al speciei în cauză a dat cursul optim în dobândirea neprețuitului **arsenal defensiv**. În cazul speciilor gregare, animalul, santinelă sau nu, întărește semnalul de pericol printr-o „avertizare sonoră” cu o semnificație precisă, receptat ca atare de către toți componenții grupului. Astfel, arsenalul defensiv al speciei se completează și cu acest element.

Comportament defensiv intraspecific

În toate exemplele de până acum ne-am referit la situații în care individul sau grupul de indivizi din anumite specii de animale nerăpitoare, reacționând pentru a se apăra împotriva unui pericol reprezentat de indivizi (prădători) din altă specie, deci **interspecific**. Dar există situații de comportament defensiv față de pericolul

Foto: NECULAI ȘELARU

Foto: NECULAI ȘELARU

reprezentat de indivizi din aceeași specie, deci **intraspecific**.

Este cazul **lupului**, animal răpitor cu viață gregară, de asociere în grup. Este știut că indivizii *alfa*, mascul și femelă, au un statut privilegiat în haită, pe care îl apără ori de câte ori există un motiv real sau imaginar. De pildă, masculul *alfa*, simțindu-și amenințată poziția de conducător, de vreun membru al haitei, de rang inferior, va pune în funcțiune un limbaj corporal – colți rânjiți, coada înălțată amenințător – însoțit de avertizări sonore – mârâieli – la care, de cele mai multe ori, lipsește confrunarea fizică directă, individul de rang inferior retrăgându-se într-o atitudine de negresiune și de supunere totală, care debutează cu aplecarea cozii în jos, până la încovoierea ei între membrele posterioare, iar dacă individul în cauză vrea să fie și mai convingător de atitudinea sa pașnică, se trănțește pe spate, lăsând vulnerabilă zona gâ-

tului. Într-o confruntare pe viață și pe moarte, o astfel de situație ar fi fost finalizată printr-o mușcătură letală la gât, a celui care s-a oferit astfel. Însă natura a introdus un element inhibitor, care se transmite genetic și grație căruia mușcătura letală nu se produce în cazul confruntării dintre indivizii cu origine familială comună, tocmai pentru a-i favoriza supraviețuirea.

În cazul unui potențial conflict, între o femelă *alfa* și una de rang inferior ale aceleiași haite, acesta va fi întotdeauna cu implicarea femelelor de 2-3 ani, ajunse la maturitate sexuală și intrate în călduri. Nici în acest caz nu vor exista conflicte fizice dure ci, în majoritatea cazurilor, femelele de rang inferior în cauză vor părăsi haita. Dar, întotdeauna, o astfel de femelă va fi urmată de un mascul, de asemeni de rang inferior, din aceeași haită și care vor deveni, în alt teritoriu, un alt cuplu *alfa*. **NPR**

Gârlite mari la vreme de Gerar

Text și fotografie MAC

Chemați de glasul irezistibil al păsărilor, nenumărați pasionați ai vânătorii de pasaj pornesc pe drumul câmpurilor pentru o partidă pe cât de inedită pe atât de plină de neașteptat. Vânătoarea la gârlite mari...!

In perioada iernii, de regulă, gârlitele se grupează în zonele unde găesc liniște, hrană și apă, iar pe parcursul unei zile pasează între ogoarele cu grâu încolțit sau rapiță și locurile unde merg să bea apă.

Siluate sub vălul ceții

Poate că partea cea mai dificilă în vânătoarea la gârlită mare este observarea și urmărirea păsărilor și găsirea acestor locuri. Cu atât mai dificilă este această misiune cu cât păsările, deranjate de diverși factori, se mută de pe o zonă pe alta, de la o zi, la alta. Dacă locurile rămân însă liniștite, stolurile își păstrează rutina și obiceiurile zilnice și astfel putem avea șansa unor partide reușite la pasaj. Și pentru că tot a venit vorba de șansă, trebuie să amintim aici un factor ce ține prin excelență de acest element, **ceața**. Dacă într-o zi senină sau doar cu nor, poziționarea standului și a atrapelor pot atrage mai mult sau mai puțin stolurile de păsări, o zi cu ceață, alături de elementele enumerate anterior, poate schimba considerabil, în sensul pozitiv, șansele reușitei. Poate că nici un alt factor prezent în cadrul unei

partide de vânătoare la gârlită mare nu este capabil să încline într-o asemenea proporție sorții de izbândă...

Numărul poate face diferența

Ceața scade vizibilitatea și ne ascunde practic de ochii ageri ai păsărilor. De asemenea, datorită ceții, atrapele își pierd practic conturul definit și de-

taliile și sunt percepute doar ca o formație asemănătoare stolurilor de păsări așezate să se hrănească. Atât dimineața, cât și la pasajul de seară, ceața influențează comportamentul păsărilor în drumul lor dintre locurile unde se hrănesc și cele cu apă. Afectând vizibilitatea, implicit altitudinea de zbor a păsărilor scade, astfel că acestea vor coborâ până când vor fi capabile să distingă detaliile de la sol. Cu cât ceața este mai deasă, cu atât păsările vor zbura mai jos, înlesnind astfel tirul. În plus, cu cât numărul atrapelor va fi

mai mare, cu atât formația noastră va putea fi observată mai bine, de la distanță mai mare, și va oferi un plus de încredere și semnalul că totul este în regulă. Există însă și un revers al medaliei. Dacă ceața este prea deasă și prea jos, păsările pot coborâ până în apropierea solului, adesea în liniște deplină, astfel că nu le mai putem auzi apropiindu-se, și ne pot lua prin surprindere. Când ajungem să le vedem, poate fi deja prea târziu....

O altă situație nefericită poate apare atunci când ceața formează o bandă groasă de câțiva metri numai în apropierea solului. Atunci păsările se vor deplasa deasupra ceții, le putem auzi dar nu le putem vedea, un scenariu nu tocmai de dorit pentru vânători. Cazul ideal este atunci când ceața este așezată pe înălțime, astfel că păsările nu se vor ridica deasupra ei, iar la sol există o bandă de câțiva metri cu vizibilitate mai bună. În această situație, gărlițele pot distinge obiectele de la sol, fără a avea o definiție completă a detaliilor, element categoric în favoarea vânătorilor.

Glasul chemătorilor

Aici intervine buna pregătire a partidei de vânătoare. Atrapele trebuie poziționate într-o formație cât mai apropiată de firescul unui cârd real de gărlițe, așezate la păscut, cu suficient spațiu între siluete și, de regulă, orientate cu ciocul spre vânt. Camuflarea, atât a standurilor cât și a vânătorilor, este un element cheie. Nemișcarea în stand poate face diferența atunci când păsările dau târcoale deasupra atrapelelor. Din momentul în care am zărit practic siluetele gărlițelor, trebuie să rămânem nemișcați până la momentul tirului. Două standuri, plasate separat, spre marginile grupului de atrape, din care vânătorii pot folosi chemătorii

într-un „dialog” continuu, pot înclina balanța și determina stolul să coboare. De regulă, după ce stolul s-a apropiat și este clar că va coborâ peste siluetele așezate pe câmp, glasul chemătorilor va înceta. Păsările se vor roti de câteva ori, înainte de a începe să coboare. Adesea pot dispărea în spatele nostru și avem senzația că vor pleca. Atunci există tentația de a ne mișca, întoar-

cându-ne să le urmărim. Nici gând! Chiar dacă ne-au depășit și s-au îndepărtat, privirile lor continuă să urmărească cu atenție locul unde ar urma să coboare. Rezistați tentației și rămâneți nemișcați. După câteva cercuri, tot mai strânse, se vor întoarce și vor începe să coboare. De data aceasta îndemânarea tirului va rămâne să facă diferența...!

▼PR

GASTRONOMIE VÂNĂTOREASCĂ

GÂRLIȚĂ LA CUPTOR, CU LĂMÂIE ȘI LEGUME

NANA NINA

Gătită cu atenție și preparată cu mirodeniile adecuate, o gărliță mare poate fi o adevărată delicatășă ce va atrage admirația și aprecierile invitaților la masă.

Ingrediente necesare: o gărliță mare bine curățată, trei-patru lămâi, două linguri de mirodenii amestecate, alese după preferința personală, două linguri de ulei de măsline, o lingură de sare de Himalaia, legume proaspete, asortate.

Preparare: puneți carnea într-o tavă încăpătoare. Dați coaja unei lămâi pe răzătoare și amestecați-o cu mirodeniile, sarea și uleiul de măsline. Tăiați legumele și lămâia fără coajă, felii, și umpleți găscă cu ele. Ungeți găscă cu amestecul obținut anterior și dați-o la cuptorul preîncălzit la 230 grade Celsius până se rumenește ușor. Coborâți temperatura cuptorului la 170 grade Celsius și lăsați carnea în continuare, pentru o jumătate de oră, ungând-o din când în când cu grăsimea din tavă. Când carnea s-a rume-

nit bine, scoateți-o din cuptor și învețiți-o cu o folie de aluminiu timp de 10-15 de minute, pentru a se frăgezi. Porționați carnea și serviți-o cu lămâi tăiate în jumătăți și legume proaspete, după preferință. Sosul din tavă poate fi servit într-un bol separat pentru cei ce doresc să adauge un plus de gust și aromă cărnii. Un pahar de vin roșu demisec/sec, shiraz, pinot noir, va adăuga un plus de savoare bucatelor. Poftă bună! ▼PR

Despre posibilele repercusiuni ale oieriadei/ciobaniadei

În apărarea imaginii și intereselor vânătorilor corecți din România (III)

N. ŢELARU

Organizarea și dirijarea, în mod profesionist, a protestului „haiducesc” al celor peste 1.000 de oieri și ciobani adunați în fața și în incinta Palatului Parlamentului, a fost precedată de gesturi aparent asemenea ale vânătorilor/angajaților unor noi asociații gestionare de fonduri cinegetice, anume ai AV Bison Bonasus din jud. Arad, neafiliată la AGVPS, și AVPS LR Hunter, din Iași.

Primii au împuşcat un câine legat în lanț, la o stână din fondul cinegetic nr. 25 Sintea, jud. Arad, după miezul nopții la început de noiembrie 2015. Ceilalți au tras și rănit câinii lăsați liberi în apropierea unei ferme agricole a liderului ALDE, Nechifor Ionică, din Botoșani, în data de 13.12.2015. Nu aduc în discuție reacțiile violente ale ciobanilor și liderului ALDE menționat, întrucât faptele fac obiectele unor dosare penale în curs de cercetare.

Relievez doar că oieriada/ciobaniada și cererile protestatarilor, de modificare a Legii nr. 407/2006, au fost generate, pentru publicul insuficient de bine informat, de cele două abuzuri sau pretinse abuzuri ale unor vânători/angajați ai asociațiilor vânătoarești precizate. Acestea ar fi constituit, după cum afirmam unii dintre delegații oierilor/ciobanilor primiți la Parlamentul României, picătura care a umplut paharul. Protestatarii erau însă, pe bună dreptate indignați și de neprimirea subvențiilor pentru animale pe anul 2015, și de faptul că legea vânătorii s-ar fi modificat fără consultarea reprezentanților Ministerului Agriculturii și de faptul că nu este luat în considerare dreptul lor de proprietari de pământ.

Trecând peste faptul că oieriada/ciobaniada a fost condusă, după cum s-a aflat ulterior din mass-media, de un fost colonel de securitate din Constanța, peste faptul că violentul Nechifor Ionică, liderul ALDE din Botoșani, a fost primit „cu cafele” la Senat și i s-ar fi promis modificarea legii în regim de urgență, din partea șefului lui de partid și a fostului ministru al agriculturii, precum și peste faptul că dezinformarea publică zgomotoasă a evenimentului, pe un post TV dator vândut statului român, dar neexecutat de fisc, a dus în derizoriu scandalul celei de-a doua casă din Sibiu, nu putem să nu luăm în seamă prejudiciul enorm de imagine

adus tuturor vânătorilor din România și tuturor asociațiilor vânătoarești din țara noastră, prin această manifestare „democratică”, organizată însă în forță, și prin manipularea buneii credințe a oierilor/ciobanilor, din interese despre care se discută deja. Fiindcă discută acum despre crearea premizelor trecerii activității de oierit din mâna „săracilor” (micilor fermieri) în mâna „bogaților” (marilor fermieri), tentați de subvențiile europene acordate pentru creșterea animalelor, și de modificarea esențială a Legii vânătorii, prin legarea dreptului de vânătoare de pământ, pentru deschiderea unei noi posibilități de acces a persoanelor interesate, din țară și străinătate, la gestionarea fondurilor cinegetice din România, încă înainte de finalizarea, la termen, a contractelor aflate în derulare (cele mai multe, valabile până în 2021).

Ca vânători și/sau reprezentanți ai intereselor marii majorități a vânătorilor din România, nu putem rămâne indiferenți la turnura luată de evenimente, după semnarea PROTOCOLULUI dintre oierii/ciobani și reprezentanții Comisiei de Agricultură din Camera Deputaților, prin care cei din urmă sunt liniștiți că vor putea pășuna animalele toată iarna, vor putea ține la stână oricâți câini doresc și vor fi luați în seamă la modificarea și completarea Legii vânătorii, cât mai curând posibil.

Faptul că s-a adoptat imediat Ordonanța de urgență nr. 60/16 decembrie 2015, fără nici un motiv real de urgență,

și faptul că reprezentanții oierilor, cu mâini curate și miros de parfum scump, sunt invitați la Ministerul Agriculturii în 20 ianuarie 2016, pentru consultații vizând modificarea Legii vânătorii, fără a fi invitați și reprezentanții oficiali ai vânătorilor din România, vin să confirme pozițiile de mai sus, legate de interesul modificării legii precizate.

Iată, deci, cum gestul reprobabil al vânătorilor/angajaților AV Bison Bonasus din jud. Arad, lipsit de justificare plauzibilă și de cea mai elementară urmă de etică, și greșeala de a pune forțat prevederile legii în aplicare, de către vânătorii/angajații AVPS LR Hunter din Iași, ambele asociații botezate „private”, au creat premisele culpabilizării tuturor vânătorilor din România și a tuturor organizațiilor vânătoarești, precum și premisele modificării Legii nr. 407/2006 actualizată, în interese oculte, care nu au nimic comun cu dezideratul conservării faunei sălbatice și al exploatarea durabile a acesteia, în scopul asigurării unui echilibru sănătos în natură.

Iată, așadar, care pot fi, în perspectivă apropiată, urmările efortului depus de câțiva politicieni și de unii reprezentanți ai statului în domeniu, pentru dobândirea dreptului de vânătoare în favoarea deținătorilor cu orice titlu ai terenurilor și, respectiv, pentru spargerea unității vânătorilor din România și a solidarității acestora cu pescarii amatori/sportivi din țara noastră, țeluri realizabile prin „cozi de topor” acceptate cu bunăvoință printre noi.

În concluzie, dacă vom continua să acționăm dispart, chiar în litera și spiritul legii, mai ales în mod contraproductiv și păgubitor pentru interesele comune și imaginea noastră generală, fără a asculta și a ne susține liderii aleși democratic să ne reprezinte cu știință și argumentat interesele, ne vom merita, cu prisosință, soarta ce bate la ușă.

NPR

Este lupul amenințat în Franța, din cauza vânătorii?

BIANCA IORIATTI

Bilanțul Oficiului Național al Vânătorii și Faunei Sălbatice (ONCFS), de la sfârșitul anului 2015, indică, cu privire la efectivele de lup din Franța, pentru prima oară după ani de ascensiune, un ușor declin. Cum era de așteptat, protestele asociațiilor de protecție a faunei sălbatice au apărut imediat. În 42 de zone, unde specia are o prezență permanentă, s-a înregistrat un număr de aproximativ 280 de lupi în anul 2015, față de 300 în 2014. Conform experților ONCFS, această situație „se datorează în special unor grupuri (haite) de mărime mijlocie și unei ușoare creșteri a mortalității”, la care se mai adaugă „tirurile de extragere” și „de apărare” (a animalelor domestice).

Cu toate că lupul se află pe lista speciilor protejate, iar efectivele sale nu sunt foarte mari, sub presiunea sindicatelor agricole, autoritățile franceze au acceptat stabilirea unor cifre de intervenție mai ridicate în ultimii doi ani, mai exact 24 de exemplare în sezonul de vânătoare 2014-2015 și respectiv 36 în sezonul de vânătoare 2015-2016, condiționat însă de „apariția unor pagube importante și recurente, în ciuda aplicării măsurilor de protecție a turmelor și extragerilor prin vânătoare care vizează protejarea animalelor domestice”.

Cum pragul maxim al cotei de recoltă a devenit repede un obiectiv, asociațiile de protecție se simt datoare să denunțe politica anti-lup întreprinsă de guvernul francez, acuzându-l că ar fi cedat presiunii sindicatelor agricole și lobby-ului vânătorii. Deși ONCFS dă asigurări că „dinamica speciei pe termen lung ră-

mâne pozitivă”, asociațiile de protecție, printre care WWF și France Nature Environment, sunt indignate că, în sezonul în curs, cel puțin 41 de lupi au fost deja împușcați (din iulie 2015), dintr-o cotă de 36, fără a lua în considerare cazurile de braconaj.

Bătălia continuă în fața tribunalelor administrative. Totodată asociațiile de protecție au depus o plângere contra Franței la Comisia Europeană și un recurs pe lângă Consiliul de Stat (Guvernul francez) pentru a cere anularea ordinului ministerial responsabil de cotele de recoltă pentru 2015-2016.

În viziunea protecționistilor, vânătoarea nu este o soluție, ci constituie o modalitate de „destrucție a haitelor, ceea ce are ca efect o creștere a pagubelor în rândul turmelor de oi”. Între 2014 și 2015, numărul de atacuri asupra turmelor a crescut cu 5%. Măsura corectă, în viziunea acestora, ar fi o mai bună protecție a turmelor.

Amintim că în Europa lupul este protejat prin Convenția de la Berna (1979), transcrisă în legislația franceză încă din anul 1989. Conform Uniunii Internaționale de Conservare a Naturii (IUCN), lupul este o „specie aflată sub protecția totală” a Convenției, care permite totuși măsuri de reglementare în condiții stricte. Lupul mai este înscris și în anexa Directivei Europene „Habitat”, făcând parte din categoria speciilor care necesită o protecție prioritară.

Asociațiile agricole și de creștere a animalelor au cerut însă, Consiliului de Stat, o schimbare a statutului speciei în „specie protejată”, ceea ce ar facilita obținerea de cote de recoltă și autorizații de vânătoare. „Din cauza lipsei unei reglementări eficiente, pe care o cerem de ani de zile, vom fi obligați, într-o bună zi, să ajungem la eradicarea lupului, așa cum au făcut strămoșii noștri”, a declarat președintele asociației „Crescători și munți”.

În ceea ce privește poziția Comisiei europene, aceasta susține că „urmărește cu atenție evoluția gestiunii lupului în Franța, în special punerea în aplicare a regimului derogării”.

După informațiile noastre, în declarația Comisiei Europene se mai afirmă că populația de lup din Franța nu este amenințată, iar tendința este de ușoară creștere.

Problema se pune, în mod similar, și în alte țări membre ale U.E. Este deci, de așteptat, ca și în România, modul de protecție a lupului să fie re-discutat, în contextul dezbaterii acestei probleme la nivelul Comisiei Europene. În acest sens sunt privite aceste aspecte și în cadrul F.A.C.E., în care A.G.V.P.S. din România este reprezentată, ca protecția lupului să se facă prin stabilirea unor cote de recoltă moderate, calculate științific, cu statut de „specie protejată”. NPR

La mistreți

Text și fotografie MARIA SĂVULESCU

Terenurile pe care vânătoare camarazii grupei Rudna din Timiș sunt sălășuite în vecinătatea zonei protejate, declarată Arie de Protecție Specială Avifaunistică în octombrie 2007. Câmpia bănățeană brăzdată de canalele pline de stufăriș și tufe se unește cu lunca inundabilă a Timișului, oferind sălbăticiunilor cu pene și păr biotopul perfect, cu râuri, lacuri, mlaștini, terenuri cultivate și păduri de foioase. Terenurile de vânătoare se opresc în malul drept al râului, de unde poți cuprinde cu privirea pădurea Macedonia, o zonă și ea protejată. Pădurea aceasta este locul de unde vin la noi în teren mistreții, ademeniți de răcoarea nămolului ce odihnește în mijlocul canalelor, de roadele risipite pe câmpuri, de dulcele porumb de septembrie.

In câteva locuri bine alese s-au ridicat observatoare, din înaltul cărora poți vedea în jur întinderi de sute de metri. Așezate chibzuit în locurile lor de trecere, la intersecția canalelor, în locuri unde turmele de oi nu zăbovesc, observatoarele oferă locuri perfecte de pândă. În zilele scurte de iarnă, în care căldura neputincioasă a soarelui nu răzbește să înmoaie tăria pământului, hrana pusă de vânători la hrănituri este esențială, în primul rând pentru supraviețuirea vânătorului, dar și pentru păstrarea locurilor de trecere și a obiceiurilor de peste vară.

Premisele unei pânde reușite sunt îndeplinite, mai trebuie o luminozitate buna a cerului, o seară cu vânt domol, haine groase, răbdare, un tir iscusit și... un dram de noroc bun, ca turma sau vierul singuratic să îți apară în cătarea puștii. Oricum ar fi, stăruirea în astfel de locuri, în ceasul de tihnă, reprezintă o binecuvântare, indiferent dacă, la final, vei pune sau nu câteva spice surii la pălărie. Farmecul vânătorii constă tocmai în ineditul și unicitatea fiecărei clipe, petrecute chiar și în același loc. Totul se schimbă, locul vorbește, iar tu trebuie să-l ascuți, căci el îți spune totul. Poți citi povestea trecerii sălbăticiunilor în urmele lăsate pe vegetație și pământ, poți asculta din șoptele vântului și vuietul apei vești despre clipele ce vor veni. Zborul unei păsări, fuga speriată a unei căprioare, țipătul deranjat al fazanului, toate pot da de știre de prezența negricioșilor cu colți albi. Trebuie doar să stai liniștit și să ascuți ceți șoptește Natura.

O zi liniștită de toamnă târzie. Soarele arunca o lumină metalică peste câmpuri. Din înaltul observatorului puteai vedea linia înnegrită a canalului năpădit de tufe de spini. Din loc în loc, spinii cedau în favoarea stufului și ochiurilor de apă ce licăreau ghiduș. *Ce bine ar fi, mă gândeam eu... dacă ar veni așa, încet-încet, pe canal și s-ar opri în scaldătoare.* A trecut mult, puțin, nu

IN MEMORIAM...

VADIM NESTEROV

ALEXANDRU ALACI

Încă un arcaș al Diane, domnul doctor medic veterinar Vadim Nesterov, ne-a părăsit pentru totdeauna în seara zilei de 17 decembrie 2015, lăsând profund îndurerată familia lui Vlad Nesterov, cât și nenumărații prieteni și cunoscuții din toată țara și de peste granițe.

Născut pe data de 27 iunie 1931, în Comuna Balotina din județul Bălți de pe malul Prutului, familia s-a refugiat în 1944 în Comuna Stâlpeni din Muscel, unde a continuat studiile liceale la Câmpulung-Muscel și a absolvit Facultatea de Medicină Veterinară în 1956 la Arad. S-a angajat în același an la Laboratorul de Cinegetică din cadrul Institutului de Cercetări și Amenajări Silvice (ICAS), unde a activat până la pensionare, aducându-și aportul în dezvoltarea fondului cinegetic al țării, prin numeroasele populări și colonizări ale fondurilor cinegetice cu cerbi carpatini, lopătari, căpriori, capre negre, mufloni, capre ibex, castori, marmote, fazani, potârnichi, cărora, după caz, le-a prescris tratamente și a imaginat administrările corespunzătoare, atunci când a fost cazul.

În decursul vieții a fost un fervent colaborator al publi-

cațiilor cu subiect cinegetic și halieutic „Vânătorul și Pescarul Român”, revista bănaștenilor „Diana”, cât și al revistei „Vânătorul și Pescarul Moldovei”, cărora le păstra cele mai sincere sentimente de prețuire. A mai colaborat la „Revista Pădurilor”, „Pădurea și viața”, „Magazin istoric” și „România liberă”.

Obține Doctoratul în Științe Veterinare în 1974, publicând numeroase tratate de specialitate precum: „Bolile animalelor sălbatice”, „Bolile animalelor de blană din fermele de creștere”, „Bolile păsărilor din voliere și colivii”, „Monografia iepurelui”, „Pajiști și fânețe forestiere”, „Tăbăcirea pieilor vânatului”. colaborat la „Revista Pădurilor”, „Pădurea și viața”, „Magazin istoric”, „România liberă”.

În semn de prețuire, în onoarea sa a fost instituit, în Republica Moldova, *Premiul Vadim Nesterov*.

În tot timpul existenței a fost un OM ales, un exemplu de modestie și altruism, nepretinzând nimic pentru El, dăruind celor din jur totul.

Cei ce l-au cunoscut, îi vor păstra o pioasă amintire. Dumnezeu să-l aibă în paza sa! **NPR**

pot spune dar, deodată, am auzit frecătură în spini. Tufele tremurau la trecerea vierului. Inima îmi opri a mai bate. Eram numai urechi. Mistrețul nu se grăbea, străbătea încet canalul, oprind în dreptul tufelor mai mari pentru a se scărpinga de ele. Trecu în stuf, mergând cu grijă. Un pas, urmat de lungi momente de așteptare.

Gata, mi-am spus. Iese la scăldat. Deodată am simțit cum vântul își schimbă direcția. Vierul se opri, aducemă pala de vânt și veștile aduse îl determinară să facă cale întoarsă, pufnind nervos. Vântul viclean m-a dat în vileag! Dar așteptarea a fost minunată.

O altă zi, în care trupa mică, de doar trei vânători, a luat puștile, hârțile și drumul Giulvăzului. Ieșiseră la o pândă. Vroiau să se așeze fiecare în câte un observator și să aștepte îmbrățișarea nopții. Nu se grăbeau. Drumul îi ducea pe lângă un canal ce despărțea un loc unde fusese cultură de porumb și altul, în care acum era deja răsărită timid rapița. Una din carabine odihnea între scaune, așteptând rece și calmă îndemnul vânătorului. La un moment dat, din tufe, fără nici o ezitare, apărură câțiva godaci rotunjei. Mirați și ei, surprinși și vânătorii. Mistreții făcură drum întors și, după ce alergară câțiva metri pe lângă canal, coborâră, urmând drumul canalului. Era clar pentru cel ce

le știe cărările pe unde o vor lua, așa că vânătorul întoarse, încercând a le ieși în întâmpinare. În astfel de urmăriri, prezența unei păduri de zăpadă este un avantaj demn a fi amintit. Manevra se dovedi una reușită, și unul din godacii rotunjei sfârși în pântecul flamând al cuptoritei, stropit cu vin și onorat cu povești vânătoarești.

Iar afară, iar iarnă, ger și frig și, pe deasupra, și nori. Cu toate astea, am spus că merită încercată o pândă scurtă, cât să nu-ți intre umezeala în oase. Ce să vezi, nimic. Vizibilitate poate 50 de metri. Liniște apăsătoare și umezeală. Un foșnet timid și, fix în

dreptul observatorului, apare o namilă neagră. Părea că pe coama ei se sprijină cerul! Era incredibil de clar unde trebuie să ochești. Un foc și cerul căzu pe pământ. Liniște. Pe pământul negru odihnea sălbăticiunea. Cine ar fi crezut că, într-o astfel de zi, va putea avea izbândă la o pândă la mistreț.

Dragă cititorule, o pot ține tot așa, povestind despre întâlnirile noastre cu cele necuvântătoare. Dar nu voi a te plectisi și, totodată, să păstrez din ele și pentru alte istorisiri. Pânda la mistreț este plină de neprevăzut, iar întâlnirile cu aceste animale mă fac să le respect cu fiecare nouă vânătoare. **NPR**

Maral – noua carabină cu repetiție

MATEI TĂLPEANU

Văzută din partea stângă, carabina *Maral* seamănă leit cu semiautomata *Browning BAR Zenith*. Privind-o însă din dreapta, vedem mânerul lung de 10 cm al închizătorului (Fig. 1), ce trebuie tras direct înapoi, după fiecare foc, pentru a ejecta tubul gol.

Noutatea armei, originală și unică printre carabinele cu repetiție, este faptul că închizătorul revine fulgerător, singur, în poziția inițială, antrenând în drumul său un cartuș nou din magazie pînă la detunător, în care se fixează cu cele 7 nuturi, tipice și la închizătoarele semiautomatelor *BAR Zenith*.

Asta îl determină pe Norbert Klups să numească noua carabină „*o jumătate de semiautomată*”, ca titlu la articolul său din *Deutsche Jagd Zeitung* nr. 1/2014. Timpul prețios, câștigat prin lipsa nevoii de împingere a închizătorului, ne permite – la vânările cu goană – să urmărim cu privirea reacțiile vânatului după foc, în timp ce mutăm degetul pe cursorul de armare manuală de pe gâtul patului (Fig. 2), apoi pe trăgaci. El descrie în patru pagini o armă de cal.308 Win., cu pat din lemn de nuc – trei calități – cu muchia superioară ușor curbată, „*spinare de porc*”, și cu obrăzar bavarez. Talpa Inflex II, elastică, alunecă ușor și poate fi groasă de 12 - 20 - 25 mm. Patul posterior este fixat cu un șurub în spatele

mânerului pistol, detașându-se fără efort. La fel cutia trăgaciului, ce cuprinde deasupra ei sistemul de dare a focului, este prinsă în două șuruburi de baza țevii (Fig. 3). Țeava, de 56 cm, cu caneluri (*fluted*) ce-i grăbesc răcirea după focuri și o ușurează, are o șină tipică pentru goană, mai înaltă spre mijlocul țevii, cu o dungă albă centrală în lung, iar cătarea, din fibră optică roșie, poate fi înălțată ori deplasată lateral. Greutatea armei, fără lunetă, este de 3,1 kg. Luneta joasă folosită a fost Leica Eri 3-12x50. Trăgaciul direct ceda la o presiune de 1.400 g, precizia fiind excelentă cu gloanțe SST Hornady, trase în serii de câte 5 la 100 m, dispersia cea mai bună fiind de 22 mm. Explicația dată de Klups revenirii închizătorului, în multe cuvinte, dar cu o imagine puțin convingătoare, ne-a determinat să apelăm la încă o sursă de informații, mai clară.

În revista italiană *Armi e Tiro* nr. 6/2013, Massimo Vallini prezintă arma în șase pagini, cu numeroase imagini lămuritoare. Firma *Browning*, mai exact tehnicianul Claude Dodrimont,

este inspirat de existența unui arc lamelar cu destindere constantă, fabricat pentru centurile de siguranță la automobile de firma germană *Kern-Liebers*, care îi garantează funcționarea pentru 500 mii de cicluri. Un asemenea arc, din oțel inox, care asigură reîncărcarea armei, brevetată ca *Quick Reloading System*, vedem în Fig. 4: sus este contractat ca 2 mosoare, scoase din cutia aflată sub țeava armei, jos se află puse în cutia lor. În Fig. 5, văzută pe sub țeavă, închizătorul este deschis și lama arcului este întinsă, în Fig. 6 închizătorul a revenit și s-a fixat în țeavă, iar arcul stă în cutie. Vallini a avut la dispoziție o carabină de calibrul .30-06 Spr. cu care a și vânat cerbi în Spania. În Italia vânează mistreții cu o semiautomată *Browning BAR Zenith*.

Ambii autori apreciază pozitiv noua armă. Klups consideră bun raportul preț/calitate, luând ca repere carabinele *Merkel Helix* și *Blaser R8*. Crede însă că este cam complicată curățarea ei în unele locuri unde se poate strecura murdărie pe teren, de exemplu între baza mânerului deschis și magazie. Vallini este încântat de evoluția interesantă sub aspect tehnic introdusă de firma *Browning* în domeniul carabinelor cu repetiție, dar nu știe cât îi va tenta pe vânătorii din țările unde carabinele semiautomate cu mai mult de 4 gloanțe standard, câte are *Maral*, sunt permise. În cele unde sunt interzise, va fi însă tentantă. **NPR**

Copoiada

VLADIMIR TALPEȘ

Ediția din acest an a Concursul tradițional „Copoiada”, desfășurat în cadrul *Campionatului Național Pentru Câinii de Vânătoare – categoria hărțuitori de suprafață și de vizuină*, finanțat de A.G.V.P.S. din România, a fost organizat la A.J.V.P.S. Hunedoara în data de 21.11.2015, în condițiile excelente, asigurate de domnul director Jan Dorin Calciu, un împătimit al copoiului ardelenesc și de întregul personal al asociației. La competiție au fost prezentate 25 de exemplare (24 copoi și un fox terrier) aparținând concurenților din județele Hunedoara, Timiș, Arad, Caraș-Severin, Cluj. Examinarea fenotipică, precum și aptitudinile de lucru, au fost arbitrate de o comisie de arbitrii formată din ing. Gheorghe Jurca, ing. Vladimir Talpeș și prof. Mihai Bocănescu.

Primele trei locuri, cu punctaje foarte apropiate, au fost atribuite copoilor Mura, Alpin – proprietar Nicolae Ciocan, membru al AJVPS Hunedoara și Amur – proprietar Adrian Cuzmin, membru al AJVPS Arad.

Unul din scopurile principale ale acestui concurs este identificarea celor mai buni reproducători, în primul rând ai rasei de copoi ardelenesc, atât din punct de vedere fenotipic cât și al aptitudinilor de lucru, care să contribuie, prin selecție continuă, la menținerea calităților de mare hărțuitor și la creșterea numărului de exemplare tipice rasei și folosite la vânătoare.

În condițiile în care proprietarii de copoi recurg la metisări, nu numai cu alte rase de copoi, acest deziderat nu poate fi atins decât printr-o atentă selecție în cadrul unui club de rasă, care să asigure, printre altele, atât o informare eficientă a membrilor săi privind performanțele exemplarelor de reproducție, posibilități de procurare a puilor, cât și organizarea în teritoriu a examenărilor periodice, care să dea posibilitatea obținerii *pedigree*-ului de conformitate.

Printre defectele cele mai des întâlnite la examinarea fenotipică, rezultate în urma metisărilor, menționăm: craniul mare, globulos, bot scurt, ascuțit, urechi excesiv de lungi, rotunjite, ochi de culoare deschisă, talie mare ieșită din standard, coada răsucită, roba cu semne de foc difuze sau decolorate, păr excesiv de lung, uneori ondulat pe regiunea dorsală și pe coadă etc.

Un lucru care ne face să sperăm în viitorul acestei rase este efectivul relativ mare, precum și exclusivitatea pe care o are la vânătorile organizate în fondurile din zona de munte și deal.

Faptul că puțini câini au fost buni la proba de lucru nu este un motiv de dezarmă (să nu uităm ca este o rasă care se declară uneori tardiv, chiar și după 5 ani). Avem multe animale tinere, care pot fi bune la competițiile următoare. **NPR**

O ciurdă dintr-un foc

N. ȘELARU

Era o zi plăcută, de iarnă blândă, cu zăpadă proaspătă și moină. Zăpada căzuse de pe arbori și arbuști, dar rămăsese în strat continuu, de un lat de palmă, deasupra litierei. Pe zăpada moale erau imprimate, cu claritate, toate urmele trecerii animalelor sălbatice. Fiindcă la acea dată de început de ianuarie și la cea oră de după prânz, oamenii nu prea aveau ce căuta în pădure. În afară de noi, doi vânători solicitați de paznic să improvizăm un observator, între doi stejari bătrâni, lângă cadavrul unei scoafe venită de aiurea, cu un șfac de gât și cu parul de care era legat acesta, smuls din pământ în zbaterea ei disperată pentru viață. Venise tocmai lângă cantonul paznicului, pentru a muri sugrumată de șfacul necruțător, parcă pentru a-i arăta paznicului că nu-și face cum trebuie munca de păzitor al vânatului.

Tocmai începusem treaba, în apropierea cadavrului început de șacali, când am auzit un prim foc de armă, urmat aproape imediat de un altul, din pădurea vecină. Îl caut din ochi pe paznic, care nu părea a fi în apele lui, și îl întreb:

– Știi cumva cine mai este în teren?

– Sigur că da, este primarul, care are o autorizație de ciută. L-am lăsat cu pădurarul locului, să și-o caute „la picior”, iar eu m-am grăbit să vin aici, la treabă. Oricum va trece pe la noi pentru a ne spune și arăta ce-a împușcat.

Ne-am liniștit și am continuat munca. După încă vreo 15-20 minute,

un alt foc de armă din aceeași direcție. Deja mi se părea prea mult pentru un trăgător foarte bun, cum era considerat primarul. Paznicul ne-a liniștit din nou, spunându-ne că primarul mai are și o autorizație de godac „la pândă”. Probabil că i-or fi ieșit și porcii în cale. Dacă și-a împușcat și ciuta și godacul a scăpat de el și s-o liniștită pădurea, pentru vânătoarea de mistreți ce urma după două zile.

– Bine, bine, dar nu este chiar în ordine să-l lași singur și să cotrobăie toată pădurea în care urmează să organizăm vânătoarea.

– Nu este chiar singur. Este însoțit de un flăcăiandru pe post de șofer, de

gonaș, și, la nevoie, de ajutor pentru urcat vânatul în mașină. Iar pădurarul stă cu ochii pe el.

Un înțeles aveau spuselor noastre și un altul ale paznicului.

N-a mai durat nici o jumătate de oră și, pe când admiram „capodopera” improvizată, a sosit și primarul. Părea satisfăcut că recuperase „piesa” rănită din primele două focuri, cu cel de-a treilea. Cu gândul la viscerele ciutei, nadă de excepție pentru șacali, îl convoc cu o întrebare:

– Nu vreți să eviscereze paznicul ciuta? Viscerele ne-ar fi de folos pentru nădirea șacalilor.

– Știu, dar mă grăbesc și, în plus,

nu vreau să-mi murdăresc de sânge portbagajul mașinii. Mă duc acasă unde am toate condițiile de lucru curat.

Când să plece, l-am mai întrebât dacă nu închide autorizația consumată, pe care paznicul ar trebui să o și semneze.

– Deja am închis-o și i-am pus și crotaliu de ureche. Nu risc eu să ies la drumul mare fără să fiu în ordine.

– Foarte bine, dar când a completat paznicul consumarea autorizației?

– De dimineață, de cum am intrat în teren.

Răspunsul m-a lăsat fără replică, iar clarviziunea paznicului m-a pus pe gânduri. Mă uitam la el, om simplu de la țară, ce intuiție putea să aibă. Să știe el de dimineață că primarul va împușca musai „piesa” și să-i completeze dinainte autorizația cu rezultatul pozitiv al vânătorii.

Fiindcă povestea mi se părea mai mult decât „cusută cu ață albă” și fiindcă mai aveam vreo două ore până la momentul pânzei, mă împinge gândul necurat s-o iau pe urmele vânătorului și să descifrez povestea „piesei vânat” din trei focuri. Îi spun colegului, care mă însoțea, să ia mașina pentru o tură prin pădure. Prompt îmi răspunde:

– Imediat. Și eu mă gândeam să nu ne plictisim stând aici, pe loc, până la ora pânzei. Încotro?

– Să controlăm vizuinele de vulpe din pădurea vecină, pentru a veni, în zilele următoare, cu tekellii și jagdterierii la combatere.

Îl invităm pe paznic să ne însoțească și îi arăt cu mâna direcția din care se auziseră cele trei focuri de armă. Plecăm, trecem pe la vizuini și ajungem în zona cu pricina. O luăm pe o linie parcelară înainte, luăm urmele mașinii primarului și, pe o linie secundară, întretăiem o urmă de sânge. Oprim mașina și ne luăm după urmă. Identificăm amprenta de mistreț mare, trecut de 100 kg, și două urme de om, după aceasta. Găsim două paturi de sânge, de unde urmăritorii au ridicat mistrețul, apoi păr retezat de glonț și, la mică distanță, locul în care acesta a căzut mort. De acolo, mistrețul fusese târât pe zăpadă și încărcat în mașina vânătorului.

Deja pentru toți trei era clar că „piesa” era mistreț, împușcat „la picior”, nicidecum ciută sau godac împușcat „la pândă”. Paznicul știa deja că este mistreț, nu ciută, fiindcă trăsesse cu ochiul prin geamul portbagajului mașinii, când noi ceilalți stăteam de vorbă la cantonul său.

Din nou un drăcușor de gând nu ne dă pace și luăm urma înapoi, pentru a înțelege cum s-a petrecut povestea vânătoriei.

Ținem dâra de sânge, contra urmei mistrețului și celor doi urmăritori, când observ o bucată din viscere rupte pe jos. O ridic și îi arăt paznicului că este o parte din „casa porceilor”.

– Vezi că acest „godac” împușcat nu a fost nici măcar vier, ci scroafă gestantă?

– Da, acum îmi pare rău că l-am lăsat singur și nu s-a putut stăpâni la vederea scroafei. Cu mine, de acum înainte, nu se va mai înțelege.

Dar vocea parcă nu era a lui. Deja nu se mai simțea deloc în largul său. Continuăm urmărirea și găsim încă o urmă de mistreț rănit, de această dată de godac, care s-a depărtat de mama sa, rănită mai grav, împreună cu încă trei godaci sănătoși. Urmăritorii scroafei s-au dus vreo 20 de metri și după godacul rănit ușor, pe care însă l-au abandonat revenind pe urma scroafei. După sângele amestecat cu salivă și toate picioarele bune, am înțeles că rana godacului este în zona capului și nu va fi de găsit, fiindcă durerea și picioarele bune îl vor purta departe de locul respectiv.

Ne-am reîntors și am continuat, din ce în ce mai intrigati, observațiile pe urmă inversă. Am găsit încă un loc de

„Deja pentru toți trei era clar că «piesa» era mistreț, împușcat „la picior”, nicidecum ciută sau godac împușcat „la pândă”. Paznicul știa deja că este mistreț, nu ciută, fiindcă trăsesse cu ochiul prin geamul portbagajului mașinii, când noi ceilalți, stăteam de vorbă la cantonul său.”

împușcătură, cu păr scurt, împrăștiat pe zăpadă, probabil din zona capului godacului. Dar fără fragmente de os.

– Cu siguranță că nu are falca ruptă și godacul va supraviețui. Dar nu trebuia să tragă două focuri în doi porci diferiți, pe o singură autorizație de „godac la pândă”. Așa ceva nu face un vânător care se respectă, respectă vânatul și nu riscă un proces-verbal de infrafracțiune.

– Este foarte posibil ca glonțul, care a fost tras la scroafă, să fi ricoșat din arbuști și să fie lovit godacul în zona capului ori glonțul să fi trecut prin scroafă și să fi atins godacul respectiv. Cine mai poate ști.

N-am mai mers 20 de metri și am găsit locul în care scroafa, arsă de glonț, a sărit în salt disperat, imprimând adânc copitele. Un arbust tăiat de glonț, dinspre vânător spre scroafă, și o bucată de placentă, cu un purcel cât un șoarece aruncat de presiunea glonțului în afară, ne-a completat povestea zăpezii.

Atunci, toți trei am realizat grozăvia focului de carabină tras prost sau în condiții nesigure, în viscererele unei scroafe gestante, care conducea o ciurdă mică, formată din patru godaci, rămași lângă ea spre sfârșit de sezon de vânătoare. Dar care purta în pânze încă o ciurduliță, ceva mai numeroasă, de porci-embrioni, în vârstă de cca. două luni.

Cu un singur foc de carabină, vânătorul în cauză reușise „performanța” distrugerii unei întregi ciurde de mistreți, formată din scroafa mamă, patru godaci, rămași pradă ușoară șacalilor, și porcii mai numeroși, pe care urma să-i nască.

Am luat purcelul deja răcit, format complet, și l-am pus într-o cutie de plastic transparentă, pentru a-l trimite vânătorului în cauză, cu gândul că va învăța ceva din întâmplarea povestită. Apoi, văzând scârba ce-i cuprinsese pe cei doi însoțitori, am renunțat la idee. Nu de altceva, dar la vederea fătului ucis și cu gândul la carnea scroafei gestante împușcate, cu gustul deja schimbat din cauza gestației, să nu se îmbolnăvească de „greață” și să-l avem pe conștiință.

Așa că am preferat să-i transmit această poveste reconstituită, din care au de învățat și alții asemenea lui, pentru a reține distrugerea săvârșită cu un singur foc de carabină pripit tras, precum și mahnirea produsă de comportamente similare, mult prea multe și prea des întâlnite în zilele noastre, spre sfârșit de sezon legal de vânătoare la scroafe și porci. **NPR**

Vânătoare la vulpi, trecut și prezent

Text și fotografie CONSTANTIN RĂDAN

O știre, o noutate, un schimb de păreri între vânători, se întâmplă uneori să trateze un subiect interesant, cu conținut, față de care nu poți rămâne indiferent, fără a avea un punct de vedere. În fapt este vorba de vânarea vulpilor „prin ademenire cu chemătoarea”.

Din vremuri uitate, prăfuite de trecerea vremurilor, vulpea a constituit eroul negativ al fabuliștilor. E drept, aceștia l-au situat întotdeauna la polul opus iepurașului, șoricelului, puilor diferitelor păsări și altor asemenea necuvântătoare „drăguțe”, aflate fără posibilitate de apărare în fața unui astfel de prădător. Imaginația celor mari, care au incitat atenția și reacția celor mici, față de eroul „negativ” în lupta cu cel „pozitiv”, a constituit și încă este de actualitate, o metodă sigură de educare, de formare la „puilul” de om a unor sentimente, atât de necesare, pentru mai târziu.

Atât în trecut, cât și în prezent, credința fiecăruia dintre noi, tot ca un rezultat al educației deprinse încă din copilărie, a asemuit necinstea omului cu viclenia vulpii. În limbajul vânătorului, dar și ca subiect de fabulă, omul cu pușca devine eroul pozitiv care vine de hac vulpii, în cele mai multe dintre cazuri, prinsă în fapt. Și iată cum, până mai ieri, o astfel de vânătoare, nu întotdeauna la fel de pitorească precum în fabulă, devine subiect de satisfacție la „o combatere” și, nu în ultimul rând, de plăcute povești pe această temă.

De la satisfacție, la insatisfacție

Astăzi, atracția unei vânători la vulpi se îndepărtează, pas cu pas, de la satisfacția că, pe lângă mișcare, ai obținut și o blană de valoare pentru guleul preferat de soție. Rămâne doar dorința de a îndrepta pușca în direcția viețuitoarei, deoarece micile ateliere de prelucrare a blănurilor aproape... au „murit”.

Grija zilei de mâine datorată, de multe ori, și nesiguranței locului de muncă, a împins multe dintre activități și pasiuni spre hotarele lucrului făcut în grabă, și nu întotdeauna de calitate. Și, cum graba strică treaba și în activitatea de vânătoare, aflată în directă interdependență față de cuceririle industriei din domeniu, vânătorul este tentat să și modifice comportamentul. „Graba de

a nu pierde timpul”, devenită emblemă în exprimarea multora, s-a repercutat și asupra actului vânătoresc, în care apar noi metode, „viclenii” de a vâna cât mai repede și mai mult, folosind tehnici mai vechi, tradiționale, sau mai noi, moderne, depășind uneori limita decenței, a comportamentului echitabil și chiar a legii.

Metodele moderne, înșelătoare față de armonia naturii, ca țipătoarea, chemătoarea și alte imitații electronice, au cucerit rapid teren în preocupările unor vânători „grăbiți”, deveniți brusc susținători ai instrumentelor acustice cu pricina.

Ca în orice domeniu, trebuie păstrat echilibrul și a rămâne adeptul extragerii naturale a unor dăunători, cum este vulpea, fără viclesuguri față de un prădător la fel de viclean, înseamnă a greși, din punct de vedere etic și legal.

Cuvinte ca uman sau inuman devin monede în exprimare și evaluare astăzi, când în tot cursul anului e permisă vânarea vulpilor și, din desconsiderare, leșul vulpii împușcate este lăsat pe câmp, pradă altor animale. Regulile de conviețuire obligă, totuși, gospodarul fondului, de a respecta echilibrul în raportul pradă/prădător.

Cu sau fără chemători?

Desigur, aici apare diferența de opinii, pro și contra. Adepții „grabei” și mai puțin a plăcerii trăirilor vânătoarești, sunt pentru folosirea unor astfel de procedee moderne de vânătoare. Alții disprețuiesc aparatele electronice, susținând că cele clasice, permise legal, sunt suficiente pentru imitarea chițăitului șoarecelui de câmp, al țipătului puilului de iepure etc.

Nu fac aici o pledoarie pentru interzicerea folosirii chemătorilor electronice la vânarea de vulpi, fiindcă legea le interzice, și nici a chemătorilor clasice în exces, fiindcă și folosirea celor din urmă poate avea, în timp, urmări neplăcute. Să nu uităm unele calități ale vulpii care, prin distrugerea rozătoarelor, hrana sa de bază, le face un bun sanitar pentru agricultură.

De aceea susțin acei iubitori de natură, cunoscători ai obiceiurilor vulpii, care, fără chemători de tot felul, dau momentului acea stare de poveste, aventură, pasiune și efort. Unde este acea muncă de căutare a vizuinilor cumetrei, apoi a pânzei organizate după toate regulile de comportament a speciei, răzbind prin nămeții de zăpadă până la brâu? Unde este acea mișcare dătătoare de sănătate? Chemătoarea electronică le elimină pe toate, îl transformă pe utilizator într-un static vânător. Cât despre izbânda vânătoarească, mai rămâne de discutat!

În încheiere, cu legătură mai mult sentimentală față de cele spuse mai sus, țin să vă redau câteva rânduri ale neasemuitului Ionel Pop, de recunoaștere a istețimii ieșite din comun a cumetrei:

„Băltăcește vulpea prin apă tare mică, dar pe cât poate, se ferește să-și înmoaie bundița. Nimeni n-a asistat la manevrele iscusite prin care – după cum spune povestea – vulpea scapă de furnicarul de purici care nu lipsește din cojocul ei. Se zice că și-reata ia un șomoiag de iarbă uscată și, încet-încet, se cufundă în apă până nu-i rămâne deasupra decât gura cu mănunchiul de iarbă. Ce să facă bieții purici? Se trag din fața apei până se adună toți pe mănunchiul uscat. Atunci vicleana vulpe le zic «drum bun!» și, deschizându-și gura, lasă corabia cu purici să călătorească pe râu, în jos.” (Vulpea și apa) NPR

Povestea porcului... mistreț

Text și fotografie MARIANA D. (nevastă de vânător iscusit)

Acum, la sfârșit de an, soțul meu are puținel mai mult timp liber. Cum prinde o gură de aer, cum zvâc, la vânătoare. Că, doar n-o zice: „Hai nevastă la Mall!” Și zice: „anul ăsta trebuie să împușc și eu monstrul!”

Zis și făcut! Ia autorizația cea de toate zilele și, înarmat ca la carte, însoțit de paznicul de vânătoare, se duce prin hațisuri, în pădure.

Prima zi

Cocoșat într-un foisor facut de un alt vânător pasionat, stă la pândă. Și stai nene, stai cu ochii ațintiți pe câmp, prin pădure... Porcul, ioc! Mai îmi trimite câte o fotografie cu peisajul înconjurător, cu comentarii referitoare la cât de șmecheri sunt porcii și ce auz și miros fin au... Înghetă și vlăguit de așteptare, după ceva ore bune de pândă,

vine acasă. Dimineța, o pleoapă umflată. Cred că de la curentul din foisor. Nu se vaită, nu zice nimic! Atât așteptam, vâicăreli, că îl trimiteam direct la foisor, să se dreagă.

A doua zi

După servicii, se înarmează din nou, precum Rambo, și o ia din loc. Ce să-i zici, că ai nevoie de ajutor, că se apropie Crăciunul...

Același film, aceeași așteptare și același rezultat. De unde o avea omul meu atâta răbdare la așteptat? Că, dacă îi dai o treabă ce implică puțină răbdare, imediat dă bir cu fugiții și găsește

o metodă de rezolvare rapidă sau de evadare! Of, of, câtă răbdare! Merita un premiu pentru această nobilă virtute! După alte ore de așteptare, revine acasă și mai supărat ca deunăzi. „Azi nici măcar nu i-am zărit. Dați naibii sunt porcii ăștia!”

Cu același ochi și mai umflat, se apucă de studiat pe *net* comportamentul mistreților. Ca să fie bine pregătit pentru ziua ce urmează.

A treia zi

Începe din nou aceeași febră a pregătirilor. Nici nu apuc să zic ceva, că hop, dus a fost. Și, în timp ce, pe la bucătărie, făceam o prajitură, „clinc” zgomotul de la mesagerie. Imagini din foisor, imagini cu bălării și hațisuri! Ce mai, în așteptarea porcului! Credeam că l-a doborât. Îmi văd mai departe de treaba mea, pregătirea de Crăciun! Cad moartă de oboseală și adorm relativ devreme. Soțul meu iubitor vine târziu acasă, tiptil, încet, să nu mă trezească și se culcă...

Dimineța următoare

EVRICA! L-am doborât, l-am lovit direct în inimă! Și îmi arată, pe telefon, imaginea monstrului mult așteptat. Agățat de un cârlig, îi trecea cu cca. 70 cm peste cap. Niște colți cât toate zilele... *Mistrețul cu colți de argint* era mic copil pe lângă asta! Ștefan Augustin Doinaș, poetul, ar fi fost invidios!

Vedeam bucuria din ochii lui! Prima telefoane de laudă de la vânători. Vestea se ducea mai repede ca la telefonul fără fir. Gata, acum e vânător în toata regula. Cică, până nu dobori mistrețul, nu ești vânător! Dacă o fi sau nu, eu nu știu. Dar știu că, în sfârșit, mistrețul mult așteptat a fost doborât.

Acum mi-a făcut și baietii vânători. Începe secțiunea 2! Și baietii cu trofeul lor.

Cred că o să mă fac și eu o vânătoare, poate așa așa înțelege mai bine febra pregătirilor: câini, puști, cartușe, echipamente, fluiere, binoclu, lunete, cuțite etc.

Așa că, dragi vânători, înțeleg și eu ce înseamnă să vânezi un monstru! Trebuie să te pregătești, nu glumă. Cu respect pentru toți vânătorii care cred că au trecut prin aceeași stare de neliniște, cât și pentru nevestele care închid ochii la micile plăceri nevinovate ale bărbaților. **NPR**

 ZBROJOVKA BRNO

Brno Combo

VILI STANCU

După cum ne-a obișnuit, în fiecare an, în virtutea spiritului creator și al imaginației, fabricantul ceh nu se dezmințe. Cu ocazia expoziției Outdoor Classic din 2015 de la Nürnberg, printre noutățile prezentate de CZ, se afla și Brno Combo. Fanii armelor combinate au avut marea surpriză de a face cunoștință cu cea mai ușoară și prietenoasă armă combinată.

După o perioadă dificilă de colaps economic, cu schimbări, restructurări, crize de identitate și reorganizări, ultima creație Zbrojovka Brno redefiniște pur și simplu conceptul de armă combinată. De regulă, fabricanții de arme combinate folosesc ca platformă un model de liasă cu țevi suprapuse, la care îi schimbă una din țevi cu o țeavă ghintuită. Este soluția cea mai simplă și economică, dar, de cele mai multe ori, rezultatul este o armă nejustificat de voluminoasă și grea. În cazul acesta fabricantul a decis că este necesară o altă abordare a problemei, având ca punct de pornire necesitățile vânătorului.

Una din caracteristicile distinctive a noului model este bascula reproiectată, astfel ca să permită celor două țevi să fie cât mai apropiate posibil. Aceasta reduce greutatea totală, coboară centrul de greutate și, în același timp, reculul. Prin coborârea axului țevii ghintuite la nivelul călcâiului patului, punctul de aplicație al forței de recul se situează în interiorul suprafeței de sprijin, și astfel componenta verticală este drastic redusă.

Trăgaciul țevii ghintuite este dotat cu accelerator, evident aceasta fiind țeava principală. Trăgaciul ce deservește țeava liasă este mai mic și amplasat foarte în spate, poate un pic prea aproape de garda trăgaciului. Bascula per ansamblu este o platformă solidă ce o recomandă pentru folosirea de încărcături puternice. Prin amplasarea joasă a țevilor, cu axa de basculare

chiar în dreptul axului țevii ghintuite, sunt eliminate suprasolicitățile sistemului de înzăvorăre clasic, cu pană glisantă, ce intră în canalul transversal frezat sub blocul țevilor. Blocul țevilor este destul de mic ca dimensiuni, dar extrem de masiv, are frezate lateral cavitățile de articulare pe basculă și canalele extractorului comun pentru cele două țevi. Armarea cocoșelor este realizată prin intermediul a două tije glisante în partea inferioară a basculei, acționate printr-un sistem original, o prelungire oblică a părții posterioare a ulucului. Datorită acesteia, demontarea și montarea ulucului se poate realiza numai prin acționarea pârghiei de basculare care, în acel moment, detensionează pârghiile de armare și, în același timp, retrace percutoarele. Este o procedură ciudată dar, cu puțin exercițiu, devine fluidă. Acționarea pârghiei de deschidere armează automat și sistemul de siguranță ce blochează trăgacele.

Bascula fabricată integral din oțel inoxidabil, uzinată prin tehnologie CNC din materiale de cea mai bună

calitate, oferă o bază solidă țevilor, iar componentele mai mici sunt realizate prin turnare de precizie. Este de remarcat robustețea componentelor, prelucrarea precisă dar, mai ales, soluțiile tehnice care reduc probabilitatea uzurilor premature.

Țevile, realizate prin forjare la rece, au distanța între axe de numai 24 mm. Țeava superioară, liasă, are calibrul 12, cu cameră de 76 mm ce permite folosirea muniției magnum, cu un șoc fix de trei sferturi (17,6 mm) ce permite folosirea alicelor din oțel. Țeava inferioară, ghintuită, este disponibilă în calibrele .308 Winchester, .30-06 Springfield, 9,3x74R și 8x57 JRS. Și aici găsim un element remarcabil și anume sistemul de reglaj al convergenței țevilor. Acesta este o piesă masivă din oțel lipită de țeava liasă, care tensionează țeava ghintuită cu ajutorul a două șuruburi amplasate într-un unghi de 90 de grade. La partea anterioară, între țevi, se găsește o șină intermediară având în interior o pană, cu șurub pe piesa ce unește țevile la vârful. Faptul că cele două țevi nu

DATE TEHNICE

ZBROJOVKA BRNO

Calibru 12/8x57 JRS (1:9,4)
(pasul 12/.308 Win. (1:12)
ghintului) 12/.30-06 Sprg. (1:10)
12/9,3x74 R (1:14,2 din 2015)

Patul: lemn de nuc
Obrăzar: da
Mecanism de declanșare: 2 trăgace
Aparate de ochire: fixe
Lungime totală: 1.045 mm
Lungimea țevii: 600 mm
Înălțime: 180 mm
Grosime: 45 mm
Greutate: 2,95 – 3,15kg
Țeava: forjată la rece
Șoc: ¾ (17,6)
Talpa patului: cauciuc
Suprafața țevelor: brunat
Siguranță: automată NPR

sunt sudate conferă o bună stabilitate termică, păstrând precizia chiar în condiții de folosire intensă. Pe partea superioară a blocului țevelor găsim frezată o șină cu lățimea de 11 mm și lungimea de 90 mm pentru montarea sistemelor optice de ochire.

În sfârșit, un alt element original îl reprezintă sistemele de ochire fixe. Înălțătorul din oțel traforat cu ferestre laterale este amplasat pe o rampă înaltă, pentru a compensa profilul coborât al țevelor, la fel ca și cătarea cu fibră roșie. De remarcă, că datorită celor două ferestre traforate în înălțător, acesta nu obturează partea de jos a imaginii, oferind o perspectivă mai bună asupra țintei și în jurul acesteia.

Cu o lungime totală de 1.040 mm și țevi de 600 mm, arma are o greutate totală cuprinsă între 2,95 și 3,15 kg, în funcție de calibru și de densitatea lemnului folosit la fabricarea patului și ulucului. Patul ergonomic în stil bavarez, cu crosă pistol bombată ce se așează foarte bine în podul palmei, și ulucul, sunt fabricate din lemn de nuc de calitate, finisat în ulei și striate es-

„...sistemul de reglaj al convergenței țevelor. Acesta este o piesă masivă din oțel lipită de țeava lisă, care tensionează țeava ghintuită cu ajutorul a două șuruburi amplasate într-un unghi de 90 de grade.

tetic și funcțional pe ambele fețe.

Fetele laterale ale basculei sunt ornamentate cu peisaje vânătoarești realizate prin gravură laser, iar pe fața ventrală găsim un ornament reprezentând logoul Zbrojovka Brno și elemente decorative cu caracter vânătoresc.

Păstrând un aspect clasic, arma include câteva soluții tehnice moderne. Bascula, extrem de solidă, oferă o bază stabilă celor două țevi chiar și la sesiunile de tragere prelungite, iar convergența reglabilă a țevelor oferă posibilitatea realizării unor grupaje foarte bune, în raport cu proiectilul unic tras prin țeava lisă. Și, după cum ne-a obișnuit fabricantul ceh, pentru fiecare armă, pe lângă manualul de utilizare, certificatul de garanție și un CD cu materiale cu caracter publicitar, găsim fișa de probă și reglaj al țevii cu glonț în funcție de punctual de impact al unui proiectil unic tras cu țeava lisă.

Purtând moștenirea glorioasă a brandului Zbrojovka Brno (deținut actualmente de CZ din Uherski Brod), noul model comercializat în România de magazinul Huntershop din Oradea, este total diferit față de modelele tradiționale Brno din seria 800. Contrar cunștințelor conform cărora o armă combinată este grea, noua creație a fabricantului ceh este ușoară, grațioasă, cu un design modern, foarte manevrabilă și sperăm ca timpul să o dovedească la fel de fiabilă precum carabinele CZ. **NPR**

www.huntershop.ro

Despre turbare

Dr. N. S.

Turbarea sau rabia este o boală infecțioasă gravă, care se transmite de la animal la animal sau de la animal la om, având întotdeauna, după declanșare și suferințe cumplite, un sfârșit fatal.

Boala a fost cunoscută din antichitate la câine, fiind considerată o infecție a nervilor (Democrit), cu posibilitate de transmitere doar între animale (Aristotel). Mult mai târziu, romanii Celsius, Aurelian și Galian au descris turbarea la om și au înțeles modul de transmitere a ei, prin mușcătură, de la animale la acesta. De aici și modul empiric de tratare a rănilor produse de mușcătura animalelor, prin arderea acestor răni cu substanțe caustice sau cu fierul roșu, precum și menținerea lor deschisă.

Generalități

În sec. XVIII au fost elaborate primele reglementări pentru prevenirea și combaterea turbării, referitoare în principal la circulația câinilor, care au contribuit la reducerea, într-o mare măsură, a numărului de decese datorate acestei boli. După încă un secol, mai exact în anul 1880, Pasteur a reușit să izoleze virusul canin și să obțină o tulpină modificată a acestuia, care i-a permis prepararea primului vaccin antirabic, dar numai pentru animale. Tot Pasteur și tot în Franța a efectuat, cu succes, și prima vaccinare antirabică la om, în anul 1885.

La noi în țară, tratamentul antirabic a fost introdus aproape imediat, în 1888, de către Victor Babeș, care și-a adus propria contribuție la diagnosticarea de laborator a bolii și la perfecționarea vaccinării împotriva acesteia, fiind primul care a indicat folosirea serului imun în prevenirea bolii. În privința diagnosticării bolii, a descris cu claritate modificările ce au loc în diverse organe și în creier și primul care a pus în evidență micile formațiuni rotunde sau ovale din celulele nervoase mari ale creierului, numite incluzii rabice, caracteristice turbării.

Răspândire

Aria de răspândire a bolii cuprindea, până de curând, tot globul, de la ecuator până la poli. În prezent, această arie s-a redus foarte mult, fiindcă s-a reușit să fie eradicată din multe zone ale lumii. Totuși, în Europa boala se mai întâlnește sporadic, în special la

vulpe, în Africa și Orientul Apropiat la câine, șacal și lup, în Asia, turbarea transmisă de câine este cea mai frecventă, iar în America de Nord și Sud, și lilieci hematofagi și insectivori sunt vehiculatori direcți, prin mușcătură, și indirect, prin aerosoli, ai bolii.

În România, numărul cazurilor de turbare a fost ridicat doar până în 1950, vectorii principali fiind considerați câinele și lupul. Frecvența cazurilor de turbare a scăzut însă, datorită măsurilor legislative adoptate (Decretul nr. 71/1951), prin care s-a impus: impozitarea numărului supranumeric de câini deținuți, reglementarea circulației cu aceștia, reducerea numărului de lupi și vaccinarea antirabică obligatorie a câinilor. Chiar dacă măsurile precizate au condus la scăderea evidentă a cazurilor de turbare la câine și om, acestea au rămas frecvente încă o perioadă de timp, la vulpe, bursuc și pisică. De la aceste specii sălbatice, boala a continuat să se transmită la ierbivorele sălbatice și la ovinele și bovinele domestice, precum și la om în mod excepțional. Răspândirea bolii a involuat în timp, fiind restrânsă, în 1989, la doar câteva focare rabigene, bine delimitate pe teritoriul țării.

Transmitere

Turbarea este produsă de un virus în formă de glonț de revolver, care trăiește în interiorul celulelor nervoase infectate și nu poate fi observat decât la microscopul electronic. Virusul pătrunde în organism prin plăgi deschise, în special prin cele produse de mușcătură, și migrează de-a lungul nervilor până în sistemul nervos central, unde se multiplică în interiorul celulelor nervoase mari și se răspândește, ulterior, în tot organismul animalului infectat. Poate fi găsit, la animalele bolnave, în creier, salivă, mucoasa oculară și respiratorie, piele etc. Existența virusului turbării în saliva animalelor infectate are rolul principal în diseminarea bolii. Aceasta se găsește deja în salivă cu 12 zile înainte de exteriorizarea bolii, apoi în cantități din ce în ce mai mari, până la sfârșitul, întotdeauna letal, al animalului bolnav.

De aceea, calea cea mai frecventă de infectare cu virusul turbării o reprezintă mușcătura, cu plăgi deschise. Gravitatea infecției depinde de cantitatea de virus introdusă în plagă, de numărul și profunzimea plăgilor, de localizarea acestora, de specie etc.

Infectarea cu virusul turbării se mai poate face și prin zgârieturi, produse de animale bolnave la care saliva a ajuns pe gheare, și prin contactul salivei infectate cu rănilor deschise ale animalului receptor și atipic, în cazul contactului rănilor deschise cu creierul animalului bolnav, al consumului de carne crudă infectată de către receptorii cu plăgi în gură, al ajungerii salivei contaminate pe alimentele consumate de receptori cu plăgi în cavitatea bucală etc.

De reținut însă, în legătură cu transmiterea bolii, sensibilitatea virusului turbării eliminat prin salivă care rezistă cel mult 24 de ore în afara organismului viu. El este distrus de razele ultraviolete ale soarelui și de temperatura ridicată (la 60°C rezistă 5 minute, iar la 70°C moare instantaneu). În cadavre și creier, virusul turbării se poate menține până la 45 de zile, dar dezinfectantele curente îl omoară în 5-10 minute.

Mai trebuie reținut, în legătură cu transmiterea bolii, și faptul că animalele carnivore pot fi considerate nu doar receptori și vehiculatori ai virusului, ci și agenți eficienți de asanare a lui, prin consumul fără urmări, al animalelor moarte infectate cu acesta.

În concluzie, virusul turbării nu pică într-un loc „din cer”, ci el se transmite de-a lungul unui lanț epidemiologic, în majoritatea covârșitoare a cazurilor prin mușcătură de la animalul bolnav la cel sănătos (receptor).

Exteriorizare

Teoretic, toate animalele cu sânge cald, mamifere și foarte rar păsări, pot face turbare. Chiar dacă modul de manifestare a bolii diferă de la specie la specie, în evoluția bolii se poate constata o perioadă de incubatie, care durează în general între 10 și 60 de zile, și o perioadă de exteriorizare a bolii, care debutează prin tulburări grave de comportament, continuă cu pareze și paralizii și se finalizează, fără excepție, prin moarte. Schimbările de comportament încep prin agitație și schimba-

rea vocii, care devine răgușită. După 1-2 zile, animalul devine agresiv și atacă vietățile și chiar obiectele din jur. Animalele aflate în această fază (prodromică) exprimă furie sau groază, au privirile fixe și inegalități pupilare ori globii oculari în poziții anormale. După încă 1-3 zile, starea de excitație lasă loc la pareze și paralizii progresive (faza paralytică), exteriorizate de regulă prin pareza maxilarului inferior, deschiderea gurii, atârnarea limbii și scurgerea abundentă de salivă (infecțată). În această fază, animalul nu mai poate mânca, bea apă sau mușca. Urmează paralizia și, după 3-6 zile, moartea.

Revenim cu precizarea că modul de exteriorizare a turbării diferă totuși de la specie la specie. Astfel:

- la **câine**, debutul bolii se caracterizează prin schimbarea caracterului, în sensul că din docil, înainte de boală, devine agresiv, iar cel agresiv devine afectuos și blând; după 1-3 zile cu febră, câinele devine agresiv și atacă tot ce întâlnește, își pierde simțul de orientare, părăsește incinta sa și vagabondează; apoi mersul îi devine nesigur, ochii i se injectează, privirea îi devine tulbură și încep parezele și paralizii, prin paralizia maxilarului inferior; la câine, spre deosebire de om, nu apare hidrofobia; de reținut că, de regulă, câinele turbat își recunoaște stăpânul și nu îl mușcă;

- la **pisică**, turbarea se manifestă altfel; pisica bolnavă se retrage în locuri liniștite, la întuneric, dar în momentul în care este deranjată devine agresivă și atacă cu furie orice persoană întâlnită, pe care o mușcă și o zgârie, producându-i răni multiple;

- la **erbivore**, turbarea se manifestă prin fenomene de furie, urmate, în faza finală, de paralizii;

- la **lup**, ca la orice alt animal sălbatic, se poate constata o lipsă evidentă de orientare, dispariția instinctului de conservare și agresivitate; pătrunde în localități, fără teamă de om, și mușcă tot ce întâlnește în cale, oameni și animale; mușcăturile sale sunt extrem de grave, multiple și frecvent localizate în zona capului, ceea ce face ca tratamentul antirabic să fie mai puțin eficient în astfel de cazuri;

- la **vulpe**, turbarea prezintă unele particularități; vulpea turbată pătrunde în localități, fără teamă de oameni și câini, și mușcă, fără a evidenția agresivitate, atât omul cât și animalele; pătrunde în grajduri și rămâne pe lângă animalele domestice, se lasă prinsă și mângâiată de copii, se joacă cu câinii care nu o atacă, dar, în mod

imprevizibil, îi mușcă fără motiv;

- la **urs**, turbarea se exteriorizează printr-o formă de agitație aparte, animalul răscolind furios solul și vegetația din jur; are mișcări dezordonate și rostogoliri laterale caracteristice; își pierde prudența față de om și-l poate ataca năprasnic când îl vede; la fel se comportă și la vederea altor animale;

- la **om**, turbarea se constată foarte rar, fiindcă omul pare a fi mai rezistent la infecție; nu toți oamenii infectați cu virusul turbării fac boala; spre sfârșitul perioadei de incubație, care durează la om de la două săptămâni până la câteva luni sau chiar un an, bolnavii devin neliniștiți, au somnul agitat, acuză dureri la locul mușcăturii, își pierde pofta de mâncare și devin febrili; uneori devin excesiv de melancolici; la locul mușcăturii, cicatricea se înroșește, iar bolnavul simte furnicături, căldură, arsuri și/sau dureri ce iradiază; după câteva zile, boala se manifestă printr-o acuitate evidentă a simțurilor, tulburări de respirație și, caracteristic, hidrofobie; bolnavul se simte mai bine la întuneric și în liniște absolută; ochii îi devin lucitori, injectați și pupilele dilatate; bolnavul face spasme faringiene dure-roase la simpla vedere a apei și începe să aibă tulburări vizuale și auditive, care-i generează halucinații; prezintă crize respiratorii la cel mai mic curent de aer; bolnavul vorbește mult și repede, cu voce schimbată; în timp apar și crize de furie, precum și tendința de a fugi de acasă și de a lovi persoanele din jur; salivația îi devine tot mai bogată și temperatura corpului crește în continuare; între crize este perfect conștient și terorizat de iminența morții; bolnavul poate să moară în timpul unei crize sau boala să evolueze treptat, spre pareze, paralizii, comă și moarte.

De reținut că nu toate cazurile de turbare succint prezentate, au formele tipice de exteriorizare descrise.

Modificări anatomo-patologice

Cadavrele animalelor moarte de turbare au blana murdară, îmbăcsită cu resturi vegetale și pământ, și părul încâlcit, lipsit de luciu. În cavitatea bucală, de obicei deschisă, pot fi văzute leziuni diverse, ca de altfel și pe bot și frunte. Trufa nasului este uscată și foarte aspră.

La disecție se observă, în primul rând, culoarea foarte închisă a cărnii și organele interne puternic congestionate. Sângele este slab coagulat și de culoare negricioasă, iar în stomacul animalelor moarte de turbare sunt găsite frecvent corpuri străine (cârpe, bucăți de lemn, pietre etc.).

Diagnosticarea bolii

Turbarea, fiind o boală extrem de periculoasă, trebuie suspiciată ori când sunt constatate schimbări comportamentale și modificări anatomo-patologice ale animalelor, precum cele descrise mai sus.

Confirmarea bolii se face însă prin analize de laborator, pe creierul și glandele salivare ale animalelor suspectate de boală.

În laboratoare, diagnosticarea bolii se poate prin trei metode:

1 Constatarea existenței corpusculilor Babeș-Negri într-o anumită porțiune din creierul animalului bolnav (Cornul lui Amon). Metoda durează două zile, servește la confirmarea bolii, dar nu o exclude.

2 Inocularea la animale de laborator, de obicei șoareci, a unei suspensii de creier provenit de la animalele suspectate de turbare. Inocularea intracerebrală scurtează timpul de incubație până la șase zile. Este metoda de diagnosticare cea mai sigură, dar rezultatul definitiv se poate confirma prea târziu, doar după instalarea stării paralytice sau moartea animalului de laborator.

3 Metoda imunofluorescenței, care asigură cel mai rapid diagnostic, în cca. două ore de la primirea probei. Metoda necesită însă aparatură pretențioasă și material de analiză foarte bine conservat.

În majoritatea cazurilor de suspiciune a turbării sunt folosite, pentru mai multă siguranță, cele trei metode combinate. De aceea se susține că pentru diagnosticarea certă a turbării sunt necesare câteva zile.

În funcție de rezultatul diagnosticării se iau, de urgență dacă este cazul, toate măsurile preventive și curative stabilite ca obligatorii. Aceasta nu înseamnă că anterior, din motive de eficiență, nu trebuie începute tratamentele oamenilor mușcați de animale suspectate de turbare. Doar că tratamentele se întrerup în cazul rezultatului negativ de laborator. Boala este prea cumplită pentru a se pierde timp prețios în salvarea vieții oamenilor. **NPR**

Bibliografie selectivă

Nesterov, V. și col. – *Bolile animalelor de blană*, Edit. Ceres, București, 1981;
Nesterov, V. – *Bolile vânatului*, Edit. Ceres, București, 1984;
Toacsen, E. – *Prevenirea rabiei umane*, Edit. Medicală, București, 1981.

Zgarda electronică

Tehnologie și progres în slujba vânătorilor

ALECSANDRU CODRIN

Cu aproape un an în urmă, scriam despre zgărzile electronice pentru câinii de vânătoare, insistând asupra modelelor cu semnale sonore, aparent mai agreeate și considerate mai prietenoase pentru partenerii noștri patrupezi. Comparativ cu primele, cele cu impulsuri electrostatice, considerate mai dure și mai agresive în privința modului de transmitere a „mesajului” nostru către câinele de vânătare, au fost mai totdeauna privite cu o oarecare rezervă care, pentru o perioadă de timp, a fost într-adevăr motivată. Timpul însă a trecut, tehnologia a avansat, iar lucrurile s-au schimbat considerabil, pozitiv, și la acest capitol.

clar că zgărzile electronice nu trebuie folosite pentru a învăța un câine o anumită comandă, ci pentru a relua și efectua corect o comandă deja învățată și repetată anterior, dar pe care, la un moment dat, partenerul nostru patrupeze pare să o ignore.

Noile modele dispun de o gamă extrem de largă de nivele de stimulare, unele ajungând până la 99 de nivele!, permițând alegerea și folosirea valorilor adecvate de stimulare, în funcție de sensibilitatea individuală a fiecărui câine în parte. Alături de stimularea electrostatică, sunt disponibile diferite nivele de vibrație sau acustice, stăpânul având posibilitatea de a alege felul și intensitatea „mesajului” cu care corectează activitatea partenerului său patrupeze. Ideea principală este, așa cum am spus deja, de a atrage atenția și a corecta ceva deja învățat și nu de a pedepsi printr-un nivel exagerat de disconfort.

Alături de funcția de stimulare, noile *e-collars* – zgărzile electronice, au fost dotate și cu alte sisteme ce permit urmărirea și localizarea prin GPS, unele până la distanțe de circa 16 km, în funcție de configurația terenului, aplicații de poziționare pe hărți electronice sau posibilitatea de urmărire simultană a mai multor câini, ridicând activitatea de antrenament și urmărire a câinilor de vânătoare în teren la un nou nivel. Tehnologia și progresul ni le-au pus la dispoziție, important este ca noi să le folosim corect și cu responsabilitate! **VPR**

Privind la timpul prezent, zgărzile electronice au devenit, cred că putem spune, adevărate „lese fără fir”, un fel de *remote control* – comandă de la distanță, cu care vânătorii pot controla și corecta acțiunile câinilor de vânătoare pe teren. Progresul și-a spus și în acest domeniu cuvântul!

Cunoscute inițial drept „zgărzi cu șoc electric”, cu un singur buton *por-*

nit/oprit, și concepute la acea vreme pentru a transmite un „semnal” evident neplăcut pentru câine, aceste zgărzi au evoluat, devenind mijloace eficiente pentru antrenament, cu posibilități multiple de transmitere a „mesajului”, fără a produce un disconfort agresiv câinilor, ci mai degrabă de a le atrage atenția, pentru a corecta efectuarea greșită a unei comenzi dinainte învățate. Este foarte

Cerențelul

DOCTOR PLANT

Cerențelul (*Geum urbanum*) este o plantă erbacee, perenă, din familia *Rosaceae*, răspândită în toată Europa. Preferă luminișurile umede de la adăpostul umbros al pădurii, dar și marginile drumurilor, împrejurimile caselor sau pur și simplu locurile virane.

Cerențelul poate crește până la 40-50 centimetri înălțime, are o tulpină cu peri aspri, iar frunzele sunt zimțate pe margini, cele bazale în formă de rozetă iar cele de pe tulpină sunt mai mari și trifoliolate. Florile sunt colorate galben-auriu, solitare, așezate în vârful tulpinilor sau

la subțioara frunzelor. Înfloreste începând cu luna mai, iar florile sunt prezente până în septembrie. Rădăcina este puternică și are un miros care amintește de cuișoarele folosite pentru condimentarea mâncărilor, faptul fiind datorat prezenței unei substanțe volatile – eugenolul.

Apreciat încă din vechime pentru proprietățile sale puternic astrigente, calmante și antiseptice, cerențelul este cunoscut și sub denumirile populare de *bărbușoară*, *buruiană de cucui*, *cerculeț*, *cuișoriță*, *ridichioară* sau *verențel*.

În folclor este creditat cu puterea de a alunga spiritele rele și pentru a proteja împotriva căinilor turbați și șerpilor veninoși. De asemenea, a fost asociat cu creștinismul, deoarece frunzele sale au crescut în câte trei și petalele în cinci (amintind aici de, Sfânta Treime și cinci răni sfinte).

În Evul Mediu, când cuișoarele erau foarte scumpe și greu de găsit, fiind aduse din India, rădăcina de cerențel era un înlocuitor recunoscut al acestora.

Terapeutic sunt folosite în special rădăcinile/rizomii, care conțin eugenol, concentrația fiind mai mare primăvara și toamna. Astfel, rădăcinile se recoltează în martie-aprilie, iar rizomii în septembrie. Părțile recoltate se usucă în strat subțire, în locuri bine aerisite și se păstrează apoi în săculeți din pânză sau hârtie, feriți de umezeală. Rădăcinile și rizomii conțin o serie de taninuri, uleiuri esențiale și eugenol, substanțe amare, rezine, amidon, zaharuri și săruri minerale. Indicațiile terapeutice ale cerențelului sunt legate de proprietățile sale antibacteriene, calmante, hemostatice- astrigente și tonice în general. În doze mari însă, poate crea greață și stări de rău.

Din frunzele și florile de cerențel se poate prepara ceai/infuzie, iar din rădăcini și rizomi se poate prepara decoct și tinctură sau se poate folosi praful obținut din măcinarea simplă a acestora.

Informațiile prezentate au caracter pur orientativ și nu trebuie folosite în scopul diagnosticării sau tratării problemelor de sănătate sau pentru înlocuirea medicamentelor prescrise de personalul medical autorizat. Înainte de a utiliza plantele medicinale, sub orice formă, este recomandată vizita la medic, iar administrarea preparatelor din cerențel să se facă numai la recomandarea acestuia. Opinia medicului specialist este neapărat necesară și se impune ca o măsură de prevedere și siguranță. **NPR**

A treia săltare a cocoșului

Text și fotografie TITUS PINTEA

O plăcută aducere aminte mă-ndeamnă să iau plaivazul și să caut un răspuns la întrebarea unui mare maestru de vânatoare, ce și-a cărat arma decenii la rând, și mi-a spus-o în prima zi de vânatoare, când deja purtam cu mândrie o rugină de pușcă și permisul din care încă nu se uscaseră cerneala.

„Aș vrea să te gândești, tinere coleg, îmi zise maestrul Finanț, dacă vrei să fii vânător ori doar pușcaș”.

Răspunsul l-am aflat doar după ani, în care, cuminte, am ascultat povețele celor bătrâni, ce s-au purtat cu cinste, drag și respect, față de sălbăticiunile firii.

Eram la o vânatoare de fazani pe valea Inandului, străjuită pe ambele maluri de garduri de porumbele și tufe de măceșe, sub care, pe crusta de zăpadă înghețată, boabele roșii ale tranșafirilor sălbatici, doborâte de cocoșii de fazani în scurte și iuți bății de aripi, semănau cu irealele picturi ale copilăriei. Mergând pe lângă gardul viu, fără câine, în urma seniorului Finanț, un cocoș săltă, dispărând în pârâit de aripi, coborând din zborul său planat mai departe, în spinetul gardului.

„Du-te după el, dacă vrei să-l să-l puști așa, fără câine, îți va sări mai aproape, că rabdă omul, și, de nu-l împuști la a doua ridicare, nu te lăsa, du-te după el, că va sălta și-a treia oară, nefiind speriat de pușcătură. Asta-i regula. Eu te aștept aici până vii îndărăt, fii atent, mergi încet, nu chiar lângă tufe, să poți trage. Voi sta pe scaun, că mă dor picioarele astea bătrâne, poate-mi va veni vreo vulpe ce se va furișa în spatele tău înapoi, precum are obiceiul”.

Oarecum neîncredător în aceste sfaturi, bănuind o păcăleală, o ademenire, mergeam hoștește, călcând cu pas mărunț și des păiușurile din marginea gardului de porumbele, și-n clipa când m-am oprit să-mi trag sufletul, zbârr... cocoșul săltă chiar din locul unde-l văzusem că se lăsase. În zbor planat, cocoșul coborâ iar, mai încolo, în altă desime de porumbele și șovar, și-n vreme ce-l conduceam cu privirea, o lăuntrică presimțire îmi dădu speranța dobândirii. Încercam să cred că maestrul mă povățuia în taine necunoscute și-mi aminteam ce mi-a zis, de se ridică și-a doua oară, stai pe loc preț de o țigară, două, nu te grăbi, că se va liniști în ascunzișul său.

Mi-am luat răgaz de mai bine de-un sfert de ceas, șezând pe trepied la o gură de ceai ce-mi dădea puteri și spe-

ranțe, apoi am pornit din nou spre locul celei de-a treia lăsări, neputându-mi lua privirea dela tufa sub care bănuiam că stă pitit.

O lăuntrică speranță îmi încorda simțurile, că acest cocoș va fi al meu și-l voi atârna la ciochinarul genții mele. Din spatele meu aud mișcări în șovar, mă-ntorc repede, văd un vulpoi ieșit în câmp, și-n clipa când am ridicat arma, mi-am oprit degetul pe trăgaci. Nu vulpe îmi doream, ci pasărea ce m-a purtat vreo doi kilometri, mai bine de un ceas. Pornesc din nou, atent, pășind ușor, cu arma în mâini, gata de foc, cu ochii ațintiți spre rugăria unde se pitise cocoșul.

În stânga și-n dreapta mea săltau iepuri din ogor, din spatele meu, alt cocoș bârâi zgomotos, dar nu era cocoșul meu, instinctul său îl mâna înainte, nu spre mine. Încet, mă apropiam de tufăria cu pricina, era un joc al răbdării, pas cu pas, strângând arma, cu degetul pe trăgaci, și-n momentul unei mici opriri a pașilor mei, din smidăria deasă, se înălță cocoșul meu. Puternic, strălucitor, cu coada ca un fuior roșcat întins în vânt, și toată ființa pușcașului, dornic de trofeu, trimise focul.

Arma tunase în largimea câmpiei albe, și-n acea frântură de timp, în nor de pene, oprit parcă o clipă din înălțarea măiastră, cocoșul se frînse și căzu în patul de nea. Trăiam în acele momente clipele împlinirii, și vreme îndelungată priveam somnul pasării măiastră în saltea albă a câmpului. Apoi, cu cocoșul dobândit, pornesc îndărăt cale de-un ceas, peste glodurile înghețate, spre locul unde mă aștepta maestrul.

Depart, din vale, aud o pușcătură, ori poate doar o părere, nu știam. Trudit, ajung și maestrul mă primește cu un zâmbet larg și-mi zice, un vânător își caută vânatul meritat. Lângă scăunelul său, leșul unui vulpoi zăcea pe zăpadă, știam că maestrul își alesese locul cunosând căile vânatului. Și-n drumul nostru către halta pierdută parcă într-un tablou hibernal, ascultam povețele

sale înțelepte. *„Să știi, Titus, că un vânător lipsit de câine, așa cum suntem noi acum, va citi pe cartea zăpezii călcătura cocoșului, alta ca cea a găinii, va desluși locul celei de-a doua lăsări, care este o lege nescrisă a acestei vietăți, la fel ca acele copci pe care iepurile la face să-și piardă urma din nasul vulpii”.* În acea zi am înțeles, după ani, taina acelei întrebări, care desparte vânătorul de pușcaș.

La mulți ani după minunata trăire și cunoaștere a celei de-a treia săltări a cocoșului, la o vânatoare din câmpia Girișului, un tânăr ortac venea, radiind de fericire, cu un cocoș ce l-a dobândit după a treia săltare, și-am avut bucuria împărtășirii unei victorii comune.

Și-n anii ce-au urmat, la alte vânători de fazani, cocoșii se ridicau speriați și, doborâți de-o canonadă de focuri, cădeau sfărtecați de pumni de alice trase sălbatic, din tunurile automate, ai căror purtători de armă înconjurau poate unicul cocoș din smidărie, aportat de doi câini ce trăgeau leșul ciuruit de plumbi, dar n-am mai văzut de atunci cocoș căuat ore în șir, dobândit după a treia săltare.

La multe vânători, mâna nu mă îndemna să ridic arma la cocoșii pontaiți de braccia harnici, și-am sperat că într-o bună zi să retrăiesc învățătura maestrului, a aceluia spirit ce desparte pușcașul de vânător.

Și-acum, nu demult, la anii bătrâneții, dintr-un gard de spini lung, ce se întindea de-a lungul Crișului vechi de sub comuna Ineu, mi-a săltat un cocoș care, după un zbor scurt, planat, s-a lăsat mai încolo, în desișul gardului.

Din urmă vine șeful grupei, căruia i-am zis că mă duc după el. *„Du-te, dacă n-ai ce face.”*

Încet, am pornit de-a lugal gardului și, aproape de tufa în care se lăsase, mi-a săltat iar și-n zbor scurt, după vreo trei sute de metri, s-a lăsat iar. Colegii, curioși veneau după mine și le-am făcut semn să stea locului. Am pornit ușor, pășind în liniște pe marginea gardului și, la o mică oprire, un mic răgaz de a-mi cerceta șansele dobândirii, în rotop de aripi, pasărea măiastră săltă înalt, apoi se frînse din zbor, căzând în șovar. Din urmă, nea Ghiță îmi strigă bravo bătrâne, frumos l-ai pușcat, dar tinerii nimrozi n-au înțeles nici până azi taina celei de-a treia săltări. **✎PR**
– N. R. *Din volumul „DUPĂ FOCUL DE PUȘCĂ”, în curs de apariție.*

ianuarie
Somnul de la Șona **28**
Dropshot **30**
Pescuit combinat **32**
Meșteșugurile copcii **34**
Năluci soft pentru bibani **36**
Muscărit **38**

PESCUIT

CE PESCUIM ÎN IANUARIE

Vremea s-a schimbat brusc, zăpada și gheața acoperind, în câteva zile, malurile apelor. Dar activitatea continuă, uneori chiar pe apele înghețate, dacă grosimea gheții o permite. Putem practica toate metodele de pescuit tradiționale, raportându-ne, totuși, la schimbarea vremii, care influențează comportamentul peștilor. Hrănirea acestora scade mult în intensitate sau încetează complet. Unii dintre răpitori sunt mai activi în această perioadă. Pescuitul la copcă, în apele colinare și de șes stătătoare, poate aduce satisfacții atât la speciile pașnice, dar și la peștii răpitori. În zonele neînghețate ale apelor curgătoare, canale de fugă ale hidrocentralelor sau în zonele cu turbioane și curenți, în zilele însorite, putem avea partide reușite la clean, scobar sau mreană. **NPR**

Somnul de la Șona

TUDOR OPRESCU - vicepreședinte AVPS Făgăraș

**„Oltule, care-ai fost martor vitejiilor trecute,
Și puternici legioane pe-a ta margine-ai privit,
Virtuți mari, fapte cumplite îți sunt ție cunoscute,
Cine oar’ să fie omul care te-a-ngrozit?”**

– Grigore Alexandrescu, „Umbra lui Mircea la Cozia”

De data aceasta, nu domnitorul de vrednică amintire, Mircea cel Bătrân, a reușit să înfioare apele bătrânului râu, ci, într-un plan mai pașnic, pescarul făgărășean Gabriel Jonas. Acesta, nebănuind ceea ce i se rezervase, acolo sus, în atelierile Creatorului, a plecat la pescuit în zona satului Șona, pe malul drept al Oltului, la aproximativ 5 km în amonte de Făgăraș.

Cu un echipament de pescuit format din lansetă *Lamiglas* de 2,13 m, acțiune 3,5 g – 10,5 g, fir multifilament *Aqua Crocodile* de 0,14 mm, vobler *Yozuri Livebait*, a reușit să pescuiască, în data de 08 octombrie 2015, la ora 18:30, un somn de 41 de kg, în lungime de 1,93 m. Drill-ul a durat o oră și este, cu siguranță, una din luptele pe care norocosul pescar nu o va uita niciodată, rămânându-i întipărită în memorie jertfa peștelui și, de ce nu, în orgoliul de pescar sportiv al celui în cauză.

Dacă ar fi să-i acord aici elemente de identitate Oltului, atunci aș spune că acesta a adus, cu generozitate, un plus de bunăstare acestor meleaguri binecuvântate din Țara Făgărașului. Dacă ar fi să mă rezum la tematica revistei noastre, aș aminti câteva elemente pe care nu le cunoașteți și care,

poate, vă vor determina să veniți la o partidă de pescuit sau vânatoare pe malurile râului. În aval de localitatea Hoghiz până la Făgăraș, Oltul este neschimbat de mii de ani. Malurile lui sunt sălbatice, pline de vegetație, luxuriantă pe alocuri. Cursul ferm, agale uneori, face deliciul celor care vor să pescuiască la clean, mai ales din barcă cu momeli artificiale. Practic, poți să aluneci cu barca în aval ore în șir, fără să vezi țipenie de om sau semne ale civilizației, un lux în această epocă.

Fauna din zona colinară și montană se bucură și ea de binefacerile Oltului, răcorindu-se sau hrănindu-se în proximitatea râului.

În aval de Făgăraș, Oltul a creat în ultimii ani o adevărată Deltă – o spun fără exagerare – cu zeci de insule pline de vegetație, firul râului fiind sfașiat în zeci de canale, unde abundă carasul, crapul, roșioara, platica, și toate speciile de pești răpitori, specifice apelor de interior ale României, inclusiv somnul. În gurile de vărsare ale râurilor ce vin din munții Făgăraș se prinde adesea păstrăv indigen, mreana și alte specii iubitoare de ape oxigenate. Acest paradis, creat de Olt, abundă de păsări iubitoare de apă, inclusiv de lebede, care și-au găsit aici un refugiu perfect.

Pescuitul la somn, pentru că el este vedeta articolului de față, este mai puțin diversificat decât pescuitul din Deltă sau Dunăre, din punct de vedere al tehnicilor folosite. Cele mai răspândite metode sunt cele de pescuit la fund, cu rămă roșie sau lipitoare, mai ales seara, după potolirea arșiței, timp în care poți să contempli peisajul munților Făgăraș, dacă privești spre sud, sau al Podișului Transilvaniei, dacă ești orientat spre nord. Indiferent pe ce mal vei pescui, peisajul îți va taia răsufarea cu frumusețea lui, ...trezirea din visare fiind dată, dacă ai noroc, de clopoțelul atașat lansetei. Nu este deloc o raritate să se prindă somni de 10, 12 sau 25 de kg, iar somnii de 3-4 kg sunt chiar comuni în palmaresul fiecărui pescar pasionat de pescuitul la somn.

În ansamblu, orice metodă de pescuit ai prefera, o poți aplica pe apele Oltului, fie că iubești pescuitul staționar sau cel mai activ, al momeliilor artificiale.

Somn este din belșug, cum spunem în Oltul făgărășean, mai ales după repopulările făcute de AVPS Făgăraș, el găsiind aici condiții optime de dezvoltare prin prisma populațiilor de ciprinide deosebit de mari și al habitatului sălbatic.

Sper că v-am făcut curioși în legătură cu acest frumos râu și că veți decide să-i explorați malurile, să vă bucurați de ospitalitatea făgărășenilor, să vă îmbogățiți cultural pe aceste mirifice plaiuri. Vă urăm, încă de pe acum, bun venit în frumoasa Țară a Făgărașului și **fir întins!** **NPR**

Pescuit în ape reci

TITUS PINTEA

În luna ianuarie, lipsită de ger, diferită climatologic de alte ierni, ca urmare a nefastei încălziri globale, mi-am luat trusa de pescuit staționar, într-una din puținele zile însorite, și-am pornit la o mult dorită partidă de pescuit, știind că unicele ape limpezi le voi afla doar în acumulările de pe Crișul Repede. M-am orientat ca prima partidă să o fac pe acumularea Fughiu, la doar 7 km de oraș.

Urmăream pescuitul tematic, la care nu renunț niciodată, întrucât nu pescuiesc „la ce-o veni”, ci mă pregătesc cu momeli, nade și monturi specifice speciilor pe care le vreau în strună și, evident, în juvelnic, dacă sunt de măsură.

Mi-am luat în fugă, dela magazinul din vecini, nadă Maroș Mix, o punguță de „libelule” minunate, roșii, vioaie, și o punguță cu „libelule” moarte, numai bune de adăugat în nadă.

Mi-am pregătit o lansetă de 4 metri de mare finețe, dar și puternică, echipată cu o micro-mulinetă, linie de 0,10 mm, cârlig nr. 14, pe care am pus 2-3 „libelule”. Aici, cu permisiunea cititorului și scuzele de rigoare, fac mențiunea

că am întâlnit undițari care nu cunoșteau denumirea de „libelule” pentru larvele de chironomide.

Am echipat linia lansetei cu o plută de 3 g, perfect echilibrată, cu plumbajul montat logaritm, necesar în apa de cca. 3 metri unde am lansat montura.

Fac o nădire de fund cu doi bulgări cât pumnul și continui să mai arunc câțiva bulgări, doar cât nuca, la 3-4 minute. Pluta, foarte bine echilibrată, semnalează după vreun sfert de ceas, oricum peștii sunt încă amorțiți, și deodată pornește lent în adâncime. Iată prima babușcă, chiar mare, ce vine cu greu la minciog, dar vine și staționează în juvelnic.

Montez și cealaltă lansetă cu plumb

la fund, cu momtura mea preferată, bine testată de ani, un plumb de capăt de 50 grame, iar deasupra acestuia, la 100-120 cm, un vârtej triplu ce face legătura între linia principală și plumb, dar și posibilitatea legării, de al treilea ochi a vârtejurii, a unei strune de 20 cm, din oțel ori alt material solid, de care leg un cârlig nr. 6 de regulă și pun o coadă de pește ori peștișor viu. În ultimii ani nu mă mai străduiesc să-mi prind peștișori și-mi cumpăr șprot congelat, ce am constatat că este, prin mirosul său specific, persistent, mai bun la bibani, așa că-mi montez o strună textilă și cârligul cu bucata de șprot.

Lansez departe, la vreo 50 de metri, într-un anafor creat de apa canalului de aducțiune ce alimentează lacul, pun lanseta pe suport și întind linia după ce s-a așezat.

Între timp, mai prind obleți mari, veniți cu grămada la buchetul de chironomide și, într-un ceas, cred că am peste kilul de obleți, ce m-au distrat cu trăsăturile lor fine, dar ferme.

Cu coada ochiului, văd zbaterea vârfului lansetei cu montura de bibani, mai las ca peștele să înghițită bine și am un biban mare, de cca 300 grame, urmat, într-o jumate de ceas, de confrați eligibili, iar spre bucuria mea, nici un junior. Toți bibanii mari, fiind și lacomi, au înghițit momeala, necesitând la eliberare penseta.

Prind un obleț mare, vioi și-l pun în cârligul lansetei cu plumb la fund, cu struna textilă trecută cu acul special pe sub piele, și o ancoră dublă la capul oblețului, în speranța unei știuci.

Lansez montura în cel mai adânc loc, ce-l știți de ani, apa are minim 7 metri, pun lansta pe suportul reglabil și întind firul, să am planul înclinat ce-mi garantează că peștele-nadă nu va zăcea pe fund. Văd în pulsarea liniei că am reușit, deci oblețul se mișcă.

Nu trece sfertul de oră, lanserta se îndoaie ritmic pe suport, bănuiesc că o știucă înghite oblețul, o las să înghițită, înțep ferm, simt că-i mare, zvâcnește puternic... și firul se moaie, transmitându-mi senzația neputinței. Scot montura și văd consternat că știuca mi-a retezat „invincibilul”, mult lăudatul fir textil. Îmi adun sculele, sunt mulțumit de rezultat, și știu că am șansa revenirii la o știucă ce nu-și părăsește arealul și o voi prinde în partida următoare. **NPR**

Tehnici eficiente de sezon - dropshot-ul (I)

Text și fotografie ANDREI ZABET

O fi iarna anotimpul dalb, feeric sau chiar poetic, însă nimic nu-i mai neplăcut decât să petreci o zi întreagă în barcă, fără niciun atac de șalău ori biban. Chiar și pe o vreme neverosimil de caldă, precum cea din vacanța recent încheiată, poate fi demoralizant să observi că peștii rămân „reci” la ofrandele prezentate cu atâta speranță din vârful lansetei.

Nălucile care prindeau cu o lună înainte nu reușesc să trezească răpitorii din apatie. Schimbi năluci după năluci. Loc după loc. Și tot nimic. Se instalează panica. Scoți și nălucile în care ai cea mai mare încredere... nimic, în continuare. De fapt, ceea ce greșesc mulți (și nici după ani de zile nu par a înțelege) este prezentarea.

Iarna nu-i ca vara (he, he)

Pe o apă care la suprafață are câteva grade, iar la 4-5 metri nu depășește 5 grade Celsius, peștii cârduiesc deja de iarnă. Metabolismul lor scăzut îi face să se miște ultra-încet, iar pentru șalăi, energia cheltuită pentru a prinde o pradă trebuie să merite efortul și să le asigure un câștig hiper și nu hipocaloric. În condiții extreme, totul se reduce la supraviețuire. În

plus, la asemenea temperaturi minime, nici peștii-pradă nu sunt mai zglobii și nu aleargă prin apă ca-n vară... și atunci, de ce recuperați nălucile cu aceleași mișcări smucite, violente și ritmuri alerte, imprimând viteze mari prezentărilor, ca în sezoanele de maximă activitate a șalăului? La ultima partidă pe Gostilele, chiar înainte de Crăciun, am fost martorii unor asemenea greșeli – coechipierul meu, Sorin Lazea, constata în timp ce treceam pe lângă pescarii din altă barcă „E clar că n-au prins nimic... și nici n-o să... Uită-te cum recuperează”. Și așa era: oamenii aceia trăgeau nălucile prin apă de ziceai că dădeau la avat și mai multe nu...

Cea mai importantă regulă: festina lente

Iarna, peștii nu se hrănesc activ, sunt extrem de lenți în a apuca prada, iar atacurile aproape că nu sunt atacuri, ci se simt mai mult ca niște “lăsături” înfundate în lansetă, ca niște obstacole care opun rezistență la mulinată, când reluați recuperarea, după o pauză. Deci, regula de bază și cea mai importantă este: încetiniți pe cât

se poate prezentarea, turele de manivelă trebuie cât mai lent executate, iar pauzele dintre recuperări sunt obligatorii. Repausurile e bine să dureze minim câteva secunde: numărați până la 5 la fiecare oprire a recuperării, iar dacă aveți răbdare și stați bine cu nervii, recomand numărătoarea până la 10. Astfel de pauze sunt vitale pentru ca eventualii răpitori din zonă să poată răspunde stimulilor în proprii lor termeni, adică, pe românește: dați-le timp să detecteze și să vadă năluca, să se apropie de ea și să reacționeze!

Dropshot-ul sau „tehnica răbdării”

Iarna, nu plasticele sunt neapărat alegerea greșită, ci tehnica prezentării. Una este să prezinți lent o năluca pe substrat, și alta e să alegi o tehnică de prezentare care să-ți forțeze mâna și să-ți impună un anumit ritm, foarte lent și controlat: **DROPSHOTTING**. Este o tehnică inventată de pescarii niponi de bass, pentru apele lor limpezi și suprapescuite, în care peștii sunt supuși unei presiuni crescute și, prin urmare, dezvoltă comportamente

mult mai temătoare decât în mod normal. Prin însăși construcția ei, această montură a fost creată pentru a ține și „bătăi” năluca peloc, cât mai mult timp, în fața peștilor răpitori. Este o tehnică de prezentare verticală, care funcționează și în pescuitul lansat, la

distanță, însă eficiența maximă este atinsă în primii 15 metri de la barca.

Dropshot-ul – urât dar eficient

Dropshot-ul este atât de eficient încât, aproape independent și indiferent de plasticul montat, puteți prinde toate speciile de răpitori din apa respectivă, în aceeași zi: pe Snagov mi s-a întâmplat, nu o dată, să prind știucă, șalău și biban pe aceeași montură *dropshot*, cu aceeași năluca urâtă, de culoare maronie, care altora nu le-ar spune nimic. Iarna, *dropshot*-ul devine cu atât mai eficient cu cât, prin felul în care năluca rămâne suspendată pe loc, la câțiva centimetri de substrat, vă permite o prezentare extrem de lentă, în zona de atac. Astfel, veți insista timp îndelungat pe fiecare centimetru din drumul nălucii către suprafață.

În partea a doua vom discuta despre realizarea propriu-zisă a monturii, distanța nălucii față de leș, tipuri de leșare, firele recomandate, greutatea optime și multe alte secrete ale pescarilor de *dropshot* – o tehnică pe cât de anostă și plictisitoare, pe atât de eficientă. **NPR**

Combinata... estică

Text și fotografie MUGUREL IONESCU

Există, în lumea sporturilor de iarnă, un sport denumit *combinata nordică*, în care participanții combină săriturile cu schiurile și schiul fond. Sportul își are originea în Norvegia, țară în care condițiile meteo impuneau deplasarea pe schiuri, pe distanțe lungi și teren accidentat. Prima mare competiție s-a desfășurat la Oslo, în anul 1892, sportul fiind unul dintre primele incluse în programul Jocurilor Olimpice de Iarnă. Dar ce legătură are... cu pescuitul?

Practic, nici una. Dar fantezia nu are granițe și ne-am permis folosirea metaforei pentru a ilustra sugestiv o activitate similară, chiar dacă este din cu totul alt domeniu. Pentru noi, o zi de pescuit s-a calat pe același tipar, dar în ordine inversă, întâi „fond”, apoi „sărituri”. Și pentru că acțiunea s-a petrecut în Deltă, i-am zis „combinata estică”.

Pregătire tactică

O anumită partidă de pescuit staționar, desfășurată cu doi ani în urmă, îmi adusese satisfacții deosebite, dar și regretul că nu am fost destul de prevăzător sau... clarvăzător, pentru a mi lua cu mine și o trusă minimală pentru răpitor. Să vă reamintesc, pe scurt, cum s-a întâmplat.

„Timpul trecea pe nesimțite. Roșioară, caras, caras, roșioară, ba chiar și un ciortănel, fotografiat și eliberat. Nu mai așezam lanseta pe stativ, pescuiam cu ea în mână. Lansam, așteptam coborârea monturii, câteva ture ușoare de manivelă, pentru incitarea peștelui și... haț!... era în cârlig. Nu mai puneam nici nadă în năditor, pes-

cuiam pe bandă.

Nada care, între timp, se ridicase spre suprafață, atrăsese bancurile de obleți care forfoteau pe suprafața apei. Și au început atacurile avaiților. Torpile de peste jumătate de metru explodau în

apropierea malului. Spectacolul era complet. Ce păcat că nu prevăzusem în trusă și un echipament minim de spinning, niciodată nu poți să știi. Învățătură de minte.”

AVATUL

Avatul este un pește răpitor din familia *Cyprinidae*, care trăiește atât în Dunăre și râurile de șes, până în zona colinară, cât și în bălți mari și lacuri dulci sau salmastre. Reproducerea are loc în lunile martie-aprilie, uneori până în luna mai, la o temperatură a apei de 6-10 grade Celsius.

Dimensiunile maxime ale exemplarelor de la noi sunt în jur de 40-50 cm și 1,5-2 kg, dar există și excepții de până la 70-90 cm și aproape 10 kg.

Are gura foarte largă și maxilare puternice. Maxilarul inferior, mai lung, se termină cu o protuberanță care pătrunde într-o scobitură amplasată simetric, pe maxilarul superior. Astfel se formează o capcană reductibilă, care se „declanșază” în momentul atacului, suplinind lipsa dinților în reținerea prăzii, caracteristică majorității răpitorilor. Ca orice ciprinid, posedă „dinți faringieni” pentru zdrobirea hranei. **NPR**

Proba „de fond”

Având de-a face cu un pescuit asemănător, dacă nu identic, pe un amplasament similar cu cel din amintire, de data asta nu am omis din trusă lansele de spinning și nălucile specifice pentru avat, dar și câteva năluci pentru știucă. Știam că Dunărea este imprevizibilă, capabilă oricând de surprize.

Am început, bineînțeles, cu proba „de fond”, cu linie lestată, pe substrat, cu utilizarea unui dispozitiv portnadă. În cazul meu, un coșuleț lestat, montat axial pe un tub din plastic cu lungimea de 20 cm, care asigură mobilitatea ansamblului, prin culisare, și împiedică încurcarea acestuia. Am utilizat fir cu grosimea de 0,28 mm, stocat pe mulinete de capacitate

medie. Lansele puternice, din carbon compozit, cu lungimea de 2,70 m, asigurau propulsarea monturii în zona de pescuit. Nu mai mult de două, pentru a putea fi supravegheate eficient.

Rezultatele nu s-au lăsat așteptate, scenariul derulându-se identic cu cel pe care îl anticipasem. Și a început forfota și... săriturile!

Proba „de sărituri”

Avaii își făcuseră apariția, i-am identificat după stilul atacurilor. Lovituri neașteptate de torpilă, cu explozia obleițelor la suprafața apei, urmate de moment de acalmie înșelătoare. Montăm echipamentul de spinning, poziționăm barca pe linia patului de nadă, adică a săriturilor, și începem testarea nălucilor. Și a mers. Nu cu nălucile specifice pentru avat, ci, culmea, cu oscilante clasice pentru știucă.

Satisfacții de final

Din păcate, nu a ținut prea mult, obleții s-au speriat de barcă și s-au îndepărtat, luând pe urmele lor și prădătorii. Dar, ceea ce era de demonstrat, fusese demonstrat!

După cum v-am mai spus, și am mai repetat-o, dacă ai ocazia, este bine să experimentezi. Surprizele pot apărea la tot pasul, iar satisfacțiile sunt nebanuite. **NPR**

GASTRONOMIE PESCĂREASCĂ

PLATOU DE AVAT - PANÉ

MAMA PAȘA

Carnea albă, fibroasă, dar fadă, cu destule osicule pentru a descuraja un consumator, dar care poate fi o provocare pentru un maestru bucătar care știe să-i pună în valoare calitățile gustative, ne îndeamnă să acceptăm provocarea avatului - pané.

Ingrediente: 1-2 avaii potriviți (min. 800 g bucata), 3 ouă, 200 g făină, 300 g bere, sare, piper, boia de ardei dulce, ulei, lămâie și gogoșari pentru ornament.

Preparare: peștii, eviscerați, decapitați, și cu cozile îndepărtate, se lasă 20 de minute la uscat/zuântat, pentru a căpăta rigiditatea necesară filetării. Dacă este posibil, vom folosi un cuțit special pentru filetat. Vom efectua filetarea, conform sfaturilor oferite în rețetele anterioare, încercând să recuperăm cât mai mult din masa

musculară. Cele două bucăți rezultate vor fi decupate din nou, pentru îndepărtarea pielii cu solzi, de data asta de la coadă înspre cap. Vor rezulta două fileuri din fiecare pește, cu ceva oase și osicule, dar și cu suficientă carne de calitate.

Se prepară un baieț, din bere, sare, piper și boia, în care se lasă fileurile la macerat, timp de 30 de minute. Se bat ouăle cu mixerul până când devin spumă și se adaugă făina, continuând mixajul. Se introduc fileurile, tranșate în bucăți potrivite, în compoziția

omogenizată și se amestecă pentru întrepătrundere. Se prăjesc pe ambele părți în ulei încins, până la rumenire.

Servire: Fileurile se scot din tigaia de prăjire pe foi din hârtie absorbantă și se vor poziționa pe un platou, unde vor fi ornate cu felii de gogoșari și jumătăți de lămâie. Se pot servi cu mușcheti de usturoi „lipovenesc”, bătut cu maioneza.

Un pahar de vin alb sec/demisec, obligatoriu pentru întregirea ospățului, îi vor spori savoarea.

Poftă bună! **NPR**

Meșteșugurile copcii

Text și fotografie MAC

Pescuitul la copcă are farmecul lui, iar pentru cei care i-au prins gustul, este doar o problemă de timp până când vor lua rucsacul cu echipament și vor ieși pe gheață, știut fiind că răpitorii par să nu facă mofturi la un peștișor viu oferit „pe tavă”, iar „măruntisul” nu refuză un buchet de „libelule” oferite pe o mormâșcă ce joacă atrăgător în apropierea fundului apei.

Vremea de-a dreptul ciudată de la finele anului trecut și începutul celui nou, cu temperaturi neobișnuit de ridicate față de valorile normale pentru această perioadă din an, nu părea să dea mari speranțe pasionaților pescutului la copcă. Uite însă ca mijlocul lui Gerar a adus o schimbare drastică, zăpadă și ger, iar sortii par să se încline sensibil, promițând, sperăm, un timp favorabil pentru a putea ieși pe gheață, la copcă!

„Libelule”, nimfe sau peștișori?

Este probabil mereu prima întrebare pe care ne-o punem, odată așezați în fața copcii. De fiecare dată părerile par a fi împărțite, experiențele anterioare ale fiecăruia dintre noi dictând într-un fel sau altul. Pe de altă

parte, am putea aduce și alte argumente, de data aceasta privind și din perspectiva condițiilor concrete în care pescuim, mai ales pe locuri noi. Natura și configurația substratului ne pot oferi indicii prețioase în ceea ce privește momeala ce urmează să o folosim. Astfel, dacă pescuim pe o apă cu fundul plat, acoperit de nămol, fără structuri pe verticală, eventual doar cu adâncituri în care peștii se pot grupa, „libelulele” – larvele de chironomide, nimfele artificiale garnisite sau imitațiile din silicon ale unor crustacei sau ale diferitelor stadii acvatice de dezvoltare ale unor insecte, par a fi răspunsul la întrebarea noastră. Toate acestea sunt imitații ale hranei pe care peștii o găsesc și o consumă din nămolul substratului, fără a face vreun efort deosebit și fără a se de-

plasa semnificativ. Dacă, însă, scenariul se schimbă și avem un substrat cu cioate, arbori scufundați, praguri, etc., condiții în care peștii – de regulă răpitorii, stau suspendați în masa apei, căutând adăpost în apropierea acestor structuri pe verticală, peștișorii vii puși momeală în cârlig, sau imitațiile acestora, pot aduce reușita în tentativele noastre. În aceste condiții peștii, și aici este de regulă cazul bibanului, al șalăului și știucii, chiar dacă sunt mult mai puțin activi din cauza temperaturii scăzute a apei, nu vor ezita să se deplaseze pe distanțe mici, pentru a prinde momeala oferită, „la nas”. Trebuie doar să găsim locul potrivit pentru a putea oferi această momeală, cât mai atrăgător și mai aproape posibil.

Culori de sezon

Asemenea trendului modei de toate zilele, se pare că și producătorii

din domeniul pescuitului au adus în acest nou sezon, pe piața de specialitate, o serie întreagă de modele noi de

momeli, conturând, la rândul lor, o „modă” pentru pescuitul la copcă. De la ligurile oscilante, la capetele de jig de diferite forme și până la momelile din silicon cu care le garnisim și imitațiile de peștișori vii, culorile „la modă” par a fi cele *fluo* – galben, *charreusse*, verde deschis, roz sau turcoise, adesea pe fond argintiu sau auriu. Modelele holografice nu lipsesc nici ele din trend, la fel cum nu lipsesc nici strălucirile *glitter*-ului ce adaugă un plus de atractivitate momelilor artificiale. În plus, culorile luminescente/fosforescente sunt prezente tot mai des, pentru a aduce și a face un pic de „lumină” în adâncuri, atunci când pescuim pe o gheață acoperită cu strat consistent de zăpadă sau în apă turbure. Cât de eficiente vor fi toate acestea, vom afla doar la fața locului, iar concluziile le vom putea trage abia la finalul sezonului...!

Cât privește echipamentul, confortul și siguranța pe gheață, să nu uităm că trebuie să purtăm îmbrăcăminte adecvată, în straturi, ce conservă căldura corpului, mai ales în condiții de ger și vânt. O săniuță în care putem încărca o parte din echipamentul de pescuit, ne va ușura efortul, mai ales dacă trebuie să ne deplasăm pe distanțe mai mari, până la locul de pescuit.

Grosimea gheții trebuie verificată permanent, pe măsură ce ne deplasăm spre deschiderea apei, iar copcile să fie făcute la suficientă distanță între ele, pentru a nu slăbi rezistența gheții. „Cuiele” pentru gheață, o cordelină de cel puțin 10-15 metri și un fluier pot fi de mare ajutor în caz de urgență.

Rămâne doar ca gerul să înghețe bine apele, astfel ca noi să putem ieși pe luciul gheții pentru a pune în practică toate meșteșugurile copcii...! **NPR**

Cicade și năluci soft pentru bibani

Text și fotografie DORU DINEA

Razele dimineții, cu vremea în răcire și nivelul tot mai scăzut al mercurului din termometre, au început să lumineze, la început mai timid, apele bălților cu limpezimi de cleștar. Bibanii, cavalerii în armuri multicolore, au și trecut la asalturi asupra puietului de pește ce îndrăznește să înoate fără griji sau să le stea în cale. În special în zilele însorite, cu temperaturi mai blânde și fără vânt puternic, organizează adevărate spectacole la suprafața apelor, iar peștișorii pradăreacționează cu salturi disperate.

De obicei, bibanii înoată în grupuri în această perioadă și acolo unde am reușit să prind un pește, în cele mai multe cazuri, au urmat și alte exemplare. Am insistat mult pe lângă maluri și în apropierea acestora, însă nu am omis nici zonele din largimea bălților. Găseam uneori zone pe lângă sau în apropierea malurilor, cu structuri sau stufărișuri, ce păreau foarte promițătoare, și nu aveam nici un atac, iar când s-a întâmplat să pescuiesc în zone care, aparent, nu-mi spuneau mai nimic, tocmai pe acolo întâlneam câte un banc de solzoși ce atacau furibunzi nălucile. Deci, mișcare și tatonare!

După ce am încercat mai multe tipuri de năluci, rezultate bune și foarte bune am avut la cicade, *shad*-uri și *grub*-uri. Nu am coborât foarte mult

„stacheta” în ceea ce privește lungimea acestor năluci deoarece, în multe cazuri, nu mai scăpăm de bibanii de dimensiuni foarte mici. Am folosit cicade cu dimensiunile între 3,3-4,5 cm, iar pentru nălucile de tip *soft* le-am folosit pe cele cu dimensiunile între 4-6 cm. Pentru nălucile de tip *soft* am utilizat jig-uri de 3-5 g. Am mai pescuit cu mini și micro voblere, dar prezentările bibanilor la aceste năluci, în aceste partide de pescuit, au fost destul de rare .

Atât pentru cicade, cât și pentru nălucile *soft*, am executat recuperări cu viteză lentă sau medie, astfel încât să evolueze cât mai aproape de albia bălților unde mi-am desfășurat partidele de pescuit. După unu, doi metri de recuperare, de cele mai multe ori, executam și pauze în recuperare, de două-trei secunde, timp în care năluca rămânea pe substrat. Cu bune rezultate am folosit și recuperarea în dinți de ferăstrău. Când observam că bibanii atacă la suprafața apei, recuperam năluca cu viteză medie, cu vârful lansetei ridicat, la cinci-zece centimetri de luciul apei. Uneori recuperam năluca cu viteză constantă, alteori cu scurte pauze în recuperare și executam, smucind scurt din vârful lansetei, mici salturi ale nălucii pe suprafața apei.

Pentru cazurile în care am pescuit la adâncime, atacurile bibanilor, în general, au fost mai discrete, ca o „lăsare” pe fir. De cele mai multe ori, când eram cu năluca în evoluție, simțeam că s-a îngreunat puțin și nu mai evoluează corect. Credeam că s-a agățat de ceva și, când forțam puțin să dezagăț, abia atunci începea bibanul să se zbată la capătul firului. Când am

„După unu, doi metri de recuperare, de cele mai multe ori, executam și pauze în recuperare, de două-trei secunde, timp în care năluca rămânea pe substrat. Când observam că bibanii atacă la suprafața apei, recuperam năluca cu viteză medie, cu vârful lansetei ridicat, la cinci-zece centimetri de luciul apei. Uneori recuperam năluca cu viteză constantă, alteori cu scurte pauze în recuperare și executam, smucind scurt din vârful lansetei, mici salturi ale nălucii pe suprafața apei.

pescuit cu nălucile la suprafața apei, atacurile peștilor au fost mult mai hotărâte, iar în drill, aceștia executau și multe sărituri.

Ca să savurez cât mai bine pescuitul la spinning a bibanilor, caut să pescuiesc cu cel mai fin echipament de care dispun.

Chiar dacă la dimensiuni bibanii nu excelează, îndârjirea cu care luptă în drill și faptul că, de multe ori, prezintă singura specie de pește răpitor din unele bălți, mă determină să îi apreciez foarte mult. Și, în cele mai multe cazuri, când reușesc să prind din categoria celor cu greutatea de peste jumătate de kilogram bucata, îi eliberez bucuros, ca să mă încante cu prezența lor și la alte partide de pescuit. **NPR**

Clenii de la structuri

Text și fotografie DORU DINEA

Firele plăpânde de iarbă se arcuiesc oboșite sub greutatea nesfârșitelor ghirlande de mărgăritare, ce prind în minuscule ochiuri lumina palidă a dimineții. Doar pașii mei grăbiți le mai scutură, pe ici pe colo, din oboșitoarea povară, și le fac să-mi picure în suflet răcoarea mărgelilor de rouă. Zadarnic caută privirea șerpuirea potecii, ce-mi străbate doar imaginația și lasă călăuză doar digul înalt ce însoțește râul.

Pe la jumătatea drumului, lângă o fărâmă de mal nisipos, două berze, cu siluete parcă sculptate din porțelan, mângâie cu picioarele lor subțiri, asemenea unor firave trestii, apa ce curge lin, abia șoptită. Din când în când, săgetează cu ciocurile puternice cleștarul apei pline de viață. La câteva încercări, peștișori minusculi apar în strânsoarea de menhină a ciocurilor și se zbat neputincioși. Salut în gând acești pescari din lumea celor ce nu cuvântă.

Nu mult în amonte de un cot al râului, apa șovăie în curgerea ei, pe lângă câțiva copaci ce-și scaldă tulpinile la câțiva metri de mal. Câteva roșioare, în straie de sărbătoare, înoată tacticoase în apropierea trestiiilor zburlete ce însoțesc tăietura malului abrupt. Cum mă apropii însă, să le admir ceva mai bine, o zbughesc grăbite și se fac nevăzute în adâncuri. În largul râului apele clocotesc cu furie și șuieră strident printre mănunchiuri de cioate încruntate, cu brațele con-

torsionate din crengi uscate ce par a căuta, neputincioase, o soartă mai bună. Acolo, privirea prinde, în fracțiuni de secundă, clenii ce înoată sprinteni și care muscăresc de zor.

Majoritatea sunt din cei mari și burtoși, și înfruntă cu vitejie apele repezi, ce rotesc amețitor. Hoțomanii, înoată mai mult printre crengile contorsionate și destul de rar părăsesc aceste

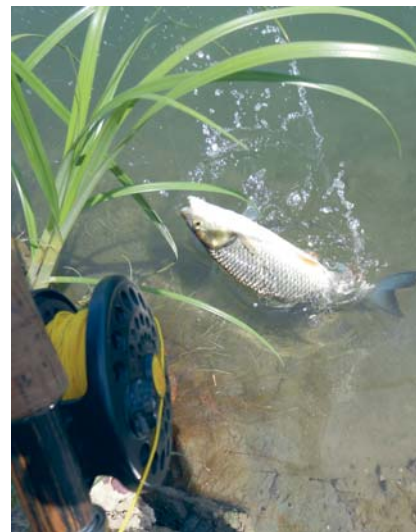

bastioane în miniatură. Cu toate că am străbătut o distanță destul de mare, a meritat efortul, pentru că acesta e locul pe care îl căutam!

Echipez lanseta de *fly* și montez pe forfac, în capătul *leader*-ului, o muscă artificială umedă, *bibio wet fly*, pe cârlig nr. 16. Am de gând, în debutul partidei de pescuit, să încerc la roșioarele ce înotau tacticoase pe lângă mal. În poziția ghemuit, la mică depărtare de marginea malului abrupt, lansez micuța muscă artificială, în aval, între mal și un copac aflat la 3-4 metri depărtare de acesta. Ca să nu am surpriza neplăcută să ajung cu musca artificială în coroana bogată a copacului din apă, sunt atent cum lansez, dar și la vreo adiere rătăcită de vânticel hoinar. Musca aterizează discret pe suprafața apei, o las puțin timp nemișcată, după care recuperez alene, cu mâna stângă, din șnur. Nu durează mult și simt atacul peștelui.

Execut înțeparea, peștele caută scăparea înspre copacul din apă, însă îl strunesc destul de ușor, după care forțez tensiunea din lansetă și îl aduc, prin aer, la mine. E un clean mic, ce abia a depășit suta de grame. Încerc în continuare și reușesc să mai prind câțiva clenii mai mici, dar nici o roșioară, cu toate că încerc pe diferite distanțe de-a lungul malului și cu muște artificiale cu *hotspot* și imitații de furnică. Se vede treaba că divele s-au speriat și refuză cu încăpățănare ofertele mele. Prezenți sunt tot clenii, dar numai din cei mai mici.

Deoarece clenii pe care i-am zărit în larg sunt din cei mari, montez pe forfac, în capătul *leader*-ului, o imitație de lăcustă, pe cârlig nr. 10. Ca să pot urmări traseul muștei artificiale, pentru ca aceasta să nu se agațe în cioatele și crengile din larg, o ung cu unguent siliconic, ca să o pescuiesc ca pe o muscă uscată. Lansez cu putere musca artificială, cam la cincisprezece metri depărtare de mal și la 3-4 metri distanță în amonte de bastionul de cioate și crengi. După ce ajunge pe suprafața apei, o las să fie purtată de curentul râului până în apropierea crengilor după care, din șnur, o recuperez ușor, astfel încât să deseneze, imaginar, conturul din amonte al acestor structuri. Durează ceva timp și, la una din lansări, observ un clean mai dolofan ce părăsește siguranța crengilor și aspiră hulpav lăcusta minci-noasă. Lanseta se curbează amenințător, cleanul înoată voinicește către structuri, iar eu alerg disperat în amonte pe malul abrupt ca să strunesc peștele. E un drill pe muchie de cuțit,

în care și eu și cleanul avem șanse aproape egale. Până la urmă, calitatea echipamentului de *fly* își spune cuvântul, peștele nu ajunge prin crengi și, după ceva bălăceală, îl aduc în apropierea malului. Aici, într-un singur loc, sunt câteva scobituri zgârcite în pământul clisos, care dezvăluie o posibilă coborâre spre apă. Cum înălțimea malului e de aproape trei metri, mă decid cu greu să încerc. Cu mâna dreaptă țin de lansetă și de șnur, iar mâna stângă o înfig în pământul tăieturii malului, în timp ce cobor pe scobiturile ca niște minuscule trepte. Reușesc până la urmă și mulțumesc în gând celui ce a săpat în mal. Desfac *grip*-ul de la brâu, apuc peștele, îl salt pe mal, apoi salt lanseta, după care urc atent panta abruptă. E o operațiune destul de complicată, dar e singura posibilitate să aduc pe mal pești cu greutate mai mari.

Continui să lansez în larg și mai folosesc, ca momeală, și muște artificiale imitații de bondari, pe cârlige nr.

12-14. Și pe acestea le ung cu unguent siliconic, ca să le pescuiesc ca pe muște artificiale uscate, deci să fie la vedere. Cu greu, la anumite intervale de timp, reușesc să conving clenii dolofani să părăsească siguranța fortătelor din crengi și să atace muștele artificiale ce plutesc apetisante. Chiar dacă peștii atacă muștele în apropierea structurilor, cu lanseta ținută tensionată și alergarea în amonte, reușesc să nu las nici un pește să intre printre crengi și să rupă montura. E puțin ciudată această alergare și nu foarte elegantă, dar altă soluție nu am.

Din geana zării se furișează, nedorite, umbrele înserării. Ici-colo, câte un clean întârziat mai muscărește timid, după care orice săgetare a apei dispăre și râul poartă la vale mulțimea de rubine dăruită cu generozitate de discul de foc al înaltului. După cum e hărăzit locul, doar susurul râului sau vuietul tumultului apelor acestuia mai străpung liniștea jurului.

NPR

noutăți de prin magazine

ABREVIS

iShad Robo 2,8” și 3,8”

Noile **iShad Robo** reprezintă colaborarea dintre compania americană Roboworm și Jackall. Versatilitatea **iShad**-ului întâlnește tehnologia de pe Coasta de vest, care asigură o tranziție subtilă de la o culoare la alta, în aceeași nălucă și un corp mai plin, din 3 straturi, care crează o siluetă mai agresivă pentru răpitori. Materialul folosit la turnare este proprietatea Roboworm și are calități speciale, iar procesul de turnare se face manual, ca în cazul tuturor nălucilor acestei companii nord-americane. **iShad Robo** de 3,8” este ideal pentru șalău, în monturi offset sau pe jiguri clasice, în timp ce fratele mai mic, modelul de 2,8”, poate fi folosit și la biban, inclusiv pentru pescuitul vertical, cu montură *dropshot*, sau la copcă. **NPR**

1	B	A	N	U	I	T	O	A	R	E
2	R	U	S		M	A	R	T	O	R
3	O	Z		P	A	R		R	B	
4	N	I	C	O	T	I	N	A		C
5	Z		A	C	U		E	G	A	L
6		S	T	I	R	I		A	P	E
7	C	E	A		A	V	A	T	A	R
8	O		L	A		A	P	O	S	I
9	S	C	O	L	A	R		R	A	C
10	T	I	G	A	N		P	I	T	I

REVELION VÂNĂTORESC -
Rezoluare din numărul trecut

mica publicitate

VÂNZĂRI

Cumpăr tocuri pentru praf de pușcă realizate din corn de cerb, cât și alte lucrări de artă cinegetică (tablouri, statui bronz etc.). Ofer prețuri avantajoase. Alexandru Bârsan (Sibiu). Tel: 0727-228.121; E-mail: a.barsan@gmail.com

Vând armă de vânatoare marca KRUPP cu trei inele, cal. 16, preț 400 euro, negociabil. Tel. 0351-452.256.

Vând armă driling marca KRUGAL, cal. 16x8 MMAN, unicat. Tel. 0746-019.568.

F.S.P.-1 cod fiscal
Ф.С.П.-1 1002600023242

fisa de livrare		
доставочная карточка		
V.P.	loc.	cifru
П.П.	место	литер
pentru revista на газету (indexul publicatiei)		
32876		

Vânătorul și Pescarul Moldovei
(denumirea publicatiei / наименование издания)

Pretul	abonamentului	Fara TVA	TVA	Total	Numarul de complete
Стоимость	подписки				кол-во комп.
	реабренсовки				1

pe anul 2016 lunile											
на 2016 г. по месяцам											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X

localitatea куда (cod postal / почтовый инд.) (adresa / адрес)

destinatar кому (numele, prenumele / фамилия, инициалы)

F.S.P.-1 cod fiscal
Ф.С.П.-1 1002600023242

fisa de livrare		
доставочная карточка		
ABONAMENT la ziarul, revista		
АБОНЕМЕНТ на газету, журнал		
32876		

Vânătorul și Pescarul Moldovei
(denumirea publicatiei / наименование издания)

numarul de complete				
кол-во комп.				
1				

pe anul 2016 lunile											
на 2016 г. по месяцам											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X

localitatea куда (cod postal / почтовый инд.) (adresa / адрес)

destinatar кому (numele, prenumele / фамилия, инициалы)

TALON DE ABONAMENT

„Vânătorul și Pescarul Moldovei”

Index – 32.876
12 luni – 150 lei MD

Fișa de livrare se completează la oficiul poștal (localitatea, cod poștal, adresa domiciliu, destinatar)

F.S.P.-1 Cod fiscal
1002600023242
Întreprinderea de Stat „Poșta Moldovei”

FEBRUARIE 2016

ZIUA		ÎNCEPUTUL PERIOADEI FAVORABILE PESCUITULUI				FAZELE LUNII	SOARE RĂSARE APUNE	
1	L	5.33	10.35	17.28	22.36	U.P.	7.35	17.24
2	M	6.27	11.19	18.16	-		7.26	17.34
3	M	1.21	6.08	12.35	18.37			
4	J	2.13	6.53	13.23	19.24			
5	V	2.58	7.39	14.19	20.19			
6	S	3.46	8.26	15.08	21.07			
7	D	4.31	9.19	15.48	21.51			
8	L	5.28	10.01	16.39	22.39			
9	M	6.14	10.47	17.26	-	P.P.	7.07	17.43
10	M	0.28	5.53	11.31	18.12			
11	J	1.27	6.38	12.19	18.56			
12	V	2.18	7.21	13.03	19.44			
13	S	3.09	8.18	13.57	20.36			
14	D	3.56	8.59	14.49	21.17			
15	L	4.45	9.47	15.37	22.08			
16	M	5.41	10.36	16.28	-	L.P.	7.06	17.53
17	M	0.19	5.22	12.06	18.03			
18	J	0.53	6.16	12.48	18.52			
19	V	1.48	7.04	13.34	19.44			
20	S	2.37	7.47	14.26	20.36			
21	D	3.28	8.38	15.14	21.29			
22	L	4.19	9.27	16.07	22.08			
23	M	5.07	10.18	16.51	-		7.06	17.53
24	M	0.27	6.12	11.56	18.39			
25	J	1.19	7.03	12.43	19.27			
26	V	2.11	7.44	13.36	20.12			
27	S	3.06	8.32	14.21	21.09			
28	D	3.49	9.27	15.16	21.47			
29	L	4.37	10.18	16.07	22.35			

mica publicitate

VĂNZĂRI

Vând armă de vânătoare marca BERETTA cal. 12 BOCK, nouă, și cutie metalică, ambele la prețul de 5.500 Lei. Tel. 0721-741.589.

Vând armă de vânătoare BROWNING SCHOELLER PHOENIX, cal.12. Tel. 0722-224.762.

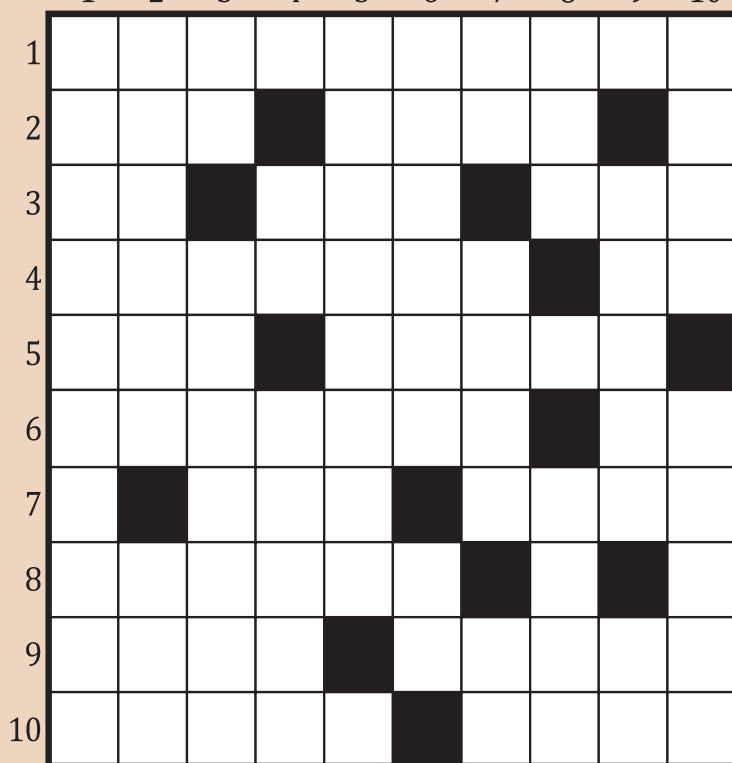
Vând căței din rasa Epagneul Breton, de culoare standard alb-orange, născuți pe data de 28.09.2015, din părinți din linii de lucru Franța și Italia, ce și-au confirmat aptitudinile în concursuri naționale de lucru vânătoare și frumusețe. Informații la tel. 0742-100.378.

Vând tubercului topinambur, din producție proprie, livrare orice cantitate. Clinceni, Ilfov, SC. AGRO-STEF CLEAN SRL. Tel. 0723.669.263

Vând armă de vânătoare marca IJ 54 cal. 12, în stare perfectă, toc, cartușieră piele, costum vânătoare, rucsac, cizme, la prețul de 14.000 Lei. Nicolae Apostol, tel. 0721-463538/0241.617.626.

Închiriez spații de birouri în incinta ARAD BUSINESS CENTER, confort și condiții deosebite. Tel. 0745-200.903.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

STRICTUL NECESAR

ION MIHAIU

ORIZONTAL: 1) Atmosferă greu de suportat. 2) Cumătru – Limbaj. 3) Rest dintr-un vânat! – A brazda – Una care prinde ușor. 4) Scrisă pe țeava puștii – Vas de pământ. 5) Nu se prea întâlnește – A însemna locul de vânătoare. 6) Legată sufletește – 14 în tundră! 7) Tot din Ardeal – Precum apa de izvor (masc.). 8) Vânător fără vânat (fig.). 9) Părinte – Vânător obișnuit cu primejdii. 10) A pune vânatul în cârlig – Sclipiri ale minții.

VERTICAL: 1) Făcută din vânat - țâvnă! 2) Țarcul în care animalele se învârt perfect în cerc – Vrăjitor. 3) Vânător fără rival – Expusă în mod voit privirilor. 4) Adrian Vânătoru – Pregătit ca o pastramă. 5) Face un sos groaznic de limbă (fem., fig.). 6) Cartea vânătorului specialist – Cap de ciută! 7) Ora 13! – Se pune în grădină, fără să facă rod – Stau la picioare! 8) Acea – Vânător de titluri din preajma Reginei. 9) Întreagă – Cămașă brodată. 10) La fel cu toți vânătorii – Vânătorii de inimi. **NPR**

CUPON ANUNȚ Mica Publicitate

MICA PUBLICITATE NPR
Anunț gratuit – maximum
15 cuvinte

Text:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Data: .....

Nume și prenume:

.....

Tel: .....

**Anunțurile pentru mica
publicitate se fac până în
data de 20 ale lunii curente,
pentru luna următoare!**

Adresa redacției: AGVPS din
România, București, Calea Moșilor
Nr. 128, Sector 2, Cod 020882

Puteți primi acasă revista **Vânătorul și Pescarul Român**. Primiți 12 reviste consecutive începând de la data abonării. Completați cuponul alăturat și trimiteți-l împreună cu dovada plății abonamentului (**copia ordinului de plată sau a mandatului poștal**) pe adresa: AGVPS din România, București, Calea Moșilor nr. 128, Sector 2, cod 020882.

PREȚ ABONAMENT 12 LUNI: 55 LEI

**Doresc să mă abonez la revista NPR
pe o perioadă de 12 luni (2016).**

NUME .....

PRENUME .....

Adresa la care doresc să primesc revista este:

Strada ..... Număr .....

Bloc ..... Scara ..... Apartament .....

Localitate ..... Județ/Sector .....

Telefon ..... Data .....

Semnătura .....

Am achitat suma de ..... în data de

..... cu .....

Ordin de plată, Nr. ....

Mandat poștal, Nr. ....

Plata se va face în Contul RO23RZBR 0000 0600 0066 7242 deschis la Raiffeisen Bank – Agenția Moșilor. AGVPS din România, C.I.F. nr. 24251140.

PUBLICITATE

CANIȘA CERNICA

AUTORIZATĂ SUB NR. 0115-IF/18.11.2013

**Sunt disponibili pentru vânzare,
căței din părinți folosiți la vânătoare, după cum urmează:**

- o femelă de iagdterier, în vârstă de 8 ani;
- o femelă și un mascul de copoi ardelenesc, născuți în data de 24.05.2015;
- 2 femele de copoi ardelenesc, născuțe în data de 26.05.2015;
- 2 masculi de tekel sârmos, născuți în data de 10.09.2015.

Cățeii și câinii precizați vor fi livrați cu atestate de proveniență și carnet de sănătate.

Prețul de vânzare este de doar 372 lei, cu TVA inclus în preț.

Doritorii se pot adresa d-lui Gelu Pintilie, la tel. 021-270.80.60 / 0727-985.219
sau d-lui tehn. Florin Buzatu, la tel. 0732-333.113.

BRNO COMBO

Subtilă
Grațiosă
Puternică
Elegantă
Inovativă

Brno Combo este exemplul perfect al gândirii originale ale angajaților de la Zbrojovka. Este o armă combinată proiectată în concordanță cu necesitățile trăgătorului. Este un proiect original, o armă puternică și elegantă ce merită din plin să poarte legendarul logo Zbrojovka Brno și care cu siguranță va reține atenția vânătorilor.

BRNO RIFLES

CALIBRU	LUNGIMEA TOTALĂ	LUNGIMEA ȚEVII	GREUTATEA	PREȚ	
12/8x57 JRS (1:9,4)	1 045 mm.	600 mm.	2 950 - 3 150 g.	4 850 ron	
12/.308 Win. (1:12)					
12/.30-06 Sprg. (1:10)					
12/9,3x74 R (1:14,2)					

 CZ

Reprezentant unic în România!

PRODUSELE CZ LE POTI GĂSI
LA MAGAZINUL HUNTERSHOP
WWW.HUNTERSHOP.RO

8000 DE PACHETE PROMO ÎN VALOARE DE 25 LEI
PENTRU PRIMII 8000 DE VIZITATORI

FISHING & HUNTING
EXPO

12-14 FEBRUARIE 2016 ★ ROMEXPO

12-14 FEBRUARIE
COMPLEX EXPOZIȚIONAL ROMEXPO
PAVILIOANELE C4-C5

PESCUIT ★ VÂNĂTOARE ★ OUTDOOR ★ AMBARCAȚIUNI

EVENTIMENT ORGANIZAT DE

THE
FISHING & HUNTING
CHANNEL

WWW.FISHINGANDHUNTINGEXPO.RO